ПРОМІНЬ

РІЧНИК
СТУДЕНТСЬКОГО
КРУЖКА

1950-51

ПРИ
КОЛЄҐІЇ
СВ. АНДРЕЯ
В ВИНИПЕҐУ

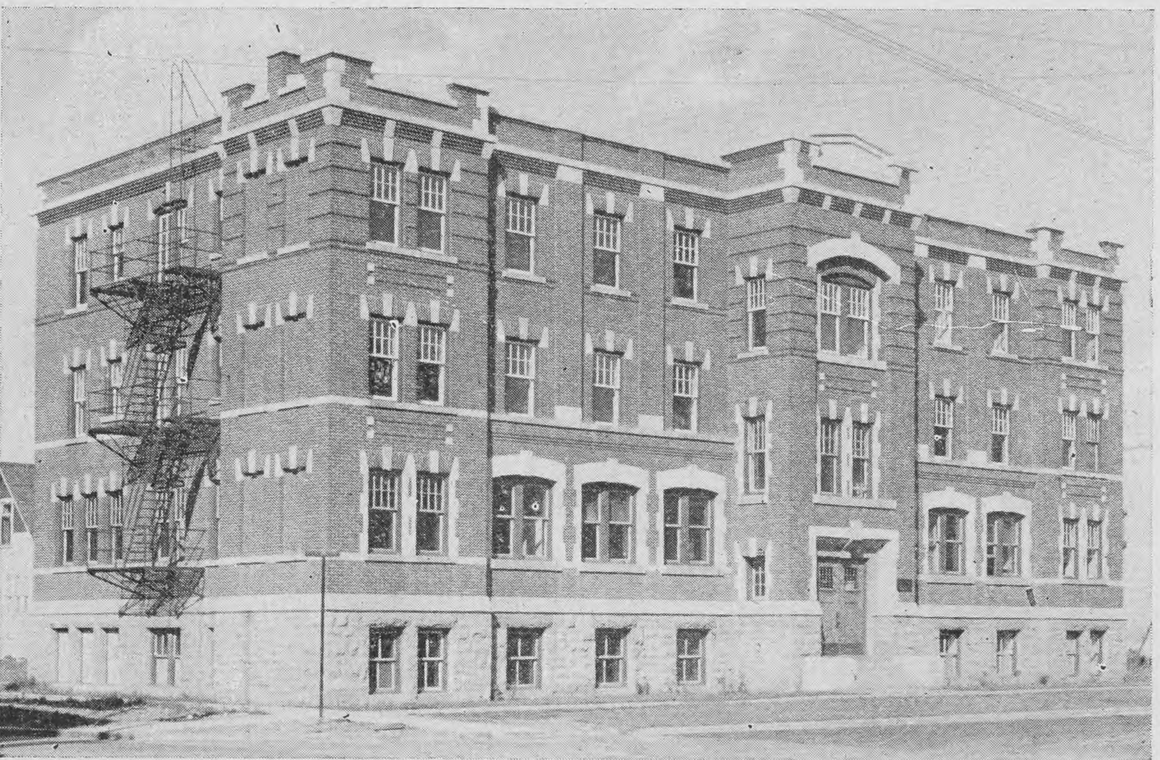
ПРОМІНЬ

РІЧНИК СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА ПРИ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ ЗА ШКІЛЬНИЙ РІК 1950-51.

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

З ліва на право: Анатоль Стратійчук, Володимир Кульчинський, Орест Ґорчинський (редактор), Соня Свик.

Будинок Колеґії св. Андрея в Винипеґу на розі вулиць Чорч і Чарлс.

ПЕРЕДМОВА

Вже закінчився пятий рік академічної та виховавчої діяльности Колеґії св. Андрея в Винипеґу. В порівнанні до наших українських Інститутів в Саскатуні та Едмонтоні, Колеґія св. Андрея в Винипеґу є ще дуже молодою інституцією, але своєю діяльністю вона не стоїть нижче своїх старших сестер і виконує таку саму важну ролю в життю нашого українського суспільства в Канаді.

Наші українські інститути в Канаді поставили тверді підвалини під будівлю нашого українського існування в Канаді й на цім ґрунті розбудовується наше дальше суспільне життя. Українські Інститути ім. П. Могили в Саскатуні та ім. М. Грушевського в Едмонтоні — це піоніри нашого українського життя в Канаді. Вони прочистили нам поле для народного засіву; ми те поле маємо засіяти добрим зерном та доглядати його. Сьогодні Колеґії св. Андрея в Винипеґу має велике зобовязання тримати оце народне поле чистим від бурянів асиміляції та винародовлення, бо ці буряни не тільки вбивають добре насіння, але занечищують поле та знижують вартість жнив.

Оце є наше велике завдання сьогодні . . . Дати нагоду нашій молоді докладно познайомитися з нашою мовою, Церквою та культурою і цим способом відзискати те, що вона вже до великої міри стратила через довгий побут в Канаді.

Щоби належно сповнити свою місію серед українського народу в Канаді, Колеґія св. Андрея розгалузила свою діяльність в ріжні сторони, щоб дати повну нагоду нашій молоді удосконалити свій характер релігійним та культурним знанням. Лише тоді наша молодь зможе стати чемними синими та доньками Української родини, а вірними горожанами канадійської держави.

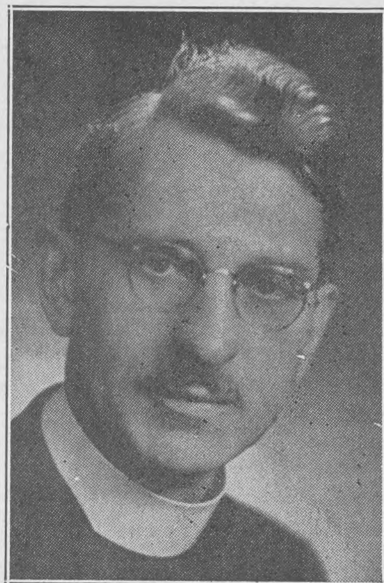
Колеґія св. Андрея провадить Курси середньої школи, теольоґії та Літні Курси Українознавства, а приміщення дає студентам університету, студентам торговельних та технічних курсів, щоб і ці студенти мали нагоду користати з вечірніх лекцій релігії та українознавства.

З цього пятого річника Колеґії св. Андрея, шановні читачі зможуть ближче познайомитися з колеґійним життям, а тоді краще зрозуміють ту важну місію, що її Колеґія св.

Андрея сповняє серед українського народу в Канаді. В наслідок цього, наше українське громадянство в Канаді повинно дати повну моральну і матеріяльну піддержку нашій Колеґії та заповнити її мури молодими українськими хлопцями та дівчатами з року на рік.

Редакція.

СЛОВО ВІД ГОЛОВИ ДИРЕКЦІЇ КОЛЕҐІЇ

Всеч. о. Д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції Колеґії.

Цим Річником Студентського Кружка при Колеґії св. Андрея в Винипеґу студенти Колеґії зазначують закінчення шкільного року 1950-51, а разом з тим закінчення пятого року існування Колеґії.

Треба признати, що під оглядом числа студентів, цей рік був чи не найслабший за весь час існування Колеґії. До малого числа студентів причинилися головно слідуючі причини:

1.Через зміну в програмі навчання у манітобських середніх Школах (гай-скулс), яка увійшла в силу минувшого року, колеґія не дістала подостатком студентів з одинадцятої кляси, через що одинадцятої кляси в Колеґії цього року не було, а тих кількох студентів, що побирали одинадцяту клясу й жили в Колеґії, учащали на науку до державної школи.

2. В цім році Теольоґічний Відділ при Колеґії не був чинний, отже й не було студентів теольоґії, які в минулих роках становили поважний відсоток всіх питомців Колеґії.

Поминувши однак мале число студентів можна сміло сказати, що під всяким іншим оглядом цей рік був не менше успішний, як попередні роки, та що цьогорічні питомці Колеґії вповні скористали зі свого побуту в ній так під оглядом шкільної науки, як і під оглядом релігійного, культурно-національного та громадянського виховання.

Закінчуючи старий шкільний рік, нам відразу треба думати про новий рік. Найперше треба подбати, щоби Колеґія слідуючого року була переповнена студентами. Є певні підстави вірити, що так дійсно станеться, тимбільше, що провід нашої Церкви рішив знову отворити Теольоґічний Відділ, на який вже зголосилося кількох студентів, так канадійського уродження, як і новоприбулих.

Що ж відноситься до студентів середньої школи, то на підставі дотеперішніх запитів з боку студентів і родичів, можна сподіватися, що кляси XI і XII будуть заповнені, як рівнож, що також буде достаточне число студентів університету. Все це заповідає, що в слідуючім шкільнім році питомці Колеґії будуть мати можливість зорґанізувати та розвинути своє студентське життя, — так під оглядом діяльности Студентського Кружка, як і під оглядом спорту і розривок, — на значно ширшу скалю, як це було цього року.

Однак, щоб наші сподівання вповні здійснилися, для того треба, щоб цьогорічні питомці та їх родичі, а зокрема наше Всечесне Духовенство та Шановне Учительство по цілій Канаді постійно пригадували та заохочували українських студентів і студенток іти на науку до Колеґії.

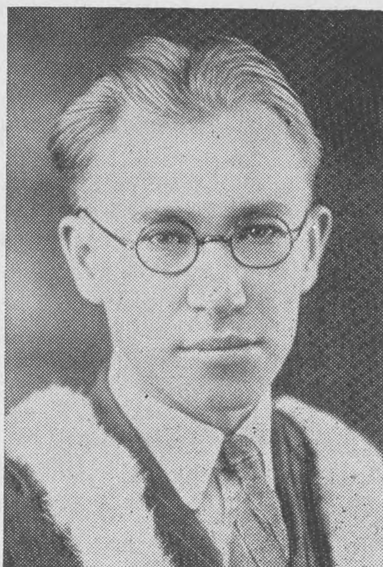
Поза питанням судентів є ще одна справа, якої ми не сміємо забувати, — а це фінансова підтримка Колеґії. Фактом є, що ніяка деномінаційна школа чи Колеґія не годна втриматися на самих студентських оплатах та що вірні Церкви, до якої дана Колеґія належить, мусять підтримувати її кожного року добровільними жертвами та фундаціями. Таке є з Колеґіями анґліканськими, Злученої Церкви, баптистськими та всякими іншими, — таке мусить бути також і з нашою Колеґією. Вірні Української Греко-Православної Церкви мусять **постійно і щедро** на неї жертвувати памятаючи, що що Колеґія св. Андрея в Винипеґу це не тільки наша гордість перед іншими народностями в Канаді, але також **одиноке джерело постійного приросту** священичих сил. Церква наша постійно розростається; все більше і більше громад домагаються, щоб їм надати сталих парохів; щораз більше відчувається брак священиків канадійського виховання. Коли ж взяти під увагу, що більшість наших священиків вже старшого віку та що треба найменше чотири роки, щоби студент скінчив теольоґію і став священиком, то кожному стане ясно, що Теольоґічний Відділ при Колеґії мусить по-

стійно існувати та що на ньому мусить бути кожного року щонайменше кільканадцять студентів. Щоб дати теольоґам належне підготування і виховання, Колеґія мусить заанґажувати відповідне число кваліфікованих учителів і дати їм бодай мінімальне винагородження, що очевидна річ, потягне за собою поважні кошти, яких самі студентські оплати не покриють. Хто ж має покрити решту коштів? Ясна річ, що ніхто інший, як тільки наша Церква, — тобто її парафії та поодинокі вірні, — бо то для неї Колеґія буде виховувати священиків.

Наш український православний загал в Канаді вже нераз дав доказ своєї свідомости та жертвенности, найкращим приміром якої є власне Колеґія св. Андрея в Винипеґу. Я глибоко переконаний, що вони й надалі будуть щиро підтримувати цю одиноку на весь світ того рода українську православну вищу школу та що своєю жертвенністю причиняться до того, що вона в другім пятиріччю свого існування здобуде ще більші осяги, як дотепер.

Прот. С. В. Савчук,
Голова Дирекції Колеґії св. Андрея
в Винипеґу.

СЛОВО ВІД ПРИНЦИПАЛА

Ю. Волошиновський, B.A.,
принципал.

Насамперед хочу на цім місці поґратулювати студентам, які гуртуються при Студентськім Кружку при Колеґії св. Андрея у Винипеґу, за успішне перепровадження культурної праці. Ця праця включає програми щотижневих зборів Кружка, видавання "Відголосу" і цього Річника, участь в дебатах, концертах і т. п. Цього року, через відсутність Теольоґічного Відділу і взагалі меншого числа старших студентів, ця праця була тяжка до виконання. Та все ж таки ви її виконали багато краще, як можна було сподіватися від такого малого числа студентів.

Це підтверджує мою віру в ідейність і здібність української молоді, і рівночасно у велику і світлу будучність українського народу. Бо яка молодь, такий і нарід. Коли порівняти, що було колись, з тим, що маємо тепер, то не можна мати сумнівів про здібности нашої молоді. Не забуваймо, що українці починали прямо з нічого. Український нарід був, як каже Іван Фарнко,

Мов паралітик той на роздорожу,
Людським призирством, ніби струпом вкритий!

Якість нашої іміґрації до Канади була без порівнання нижча, як якої іншої іміґрації. Навіть польська іміґрація

вище стояла як наша. Поляки й інші народи мали тут від початку між собою освічених людей; були навіть великі вчені. В той час, як наші іміґранти складалися майже виключно з мало-грамотних або й неграмотних селян, які втікали сюди від споконвічного упослідження й наруги.

Одначе все те змінилося до незнання за пів століття. Знайшовшися в нових, демократичних обставинах, з того неграмотного селянина, раба, став рівновартний селянин Канади. Майже зовсім щезло почуття нижчости. Ми тепер немов би інша порода людей. І це є факт. Наші сусіди анґлійці, що добре не орієнтуються в таких справах, нераз питають, де поділися ті "ґалішени", що на початках 20-го століття стільки клопоту завдавали поліції.

Чи ж це не є незбитим доказом, що наші молоді люди є не менше здібні й амбітні від чужої молоді? Вони ж зуміли використати нагоди, які дає ця демократична країна, і з непожаданих вони стали дуже пожаданими і примірними горожанами цієї країни.

Не можна забувати, що обставини, серед яких наша молодь виростала, були по більшій части не сприятливі для великого, всебічного розвою здібностей. В більшости ця молодь виростала серед темноти і бідноти — бодай у порівнанню з чужою молоддю. Родичі були в більшости неграмотні або малограмотні. Працювали тяжко. В таких обставинах тяжче виховати молодь, ніж в інших народів — серед матеріяльного добробуту і традиційної високої культури.

Помимо того, наша молодь зробила подивугідний поступ. Цей поступ можна ще в один спосіб собі представити. На початку цього століття, коли наші іміґранти почали приїздити до Канади, ми були около 300 літ позаду анґлійців культурно. Навіть слово, яким означувано нашу національність, було словом згірдливости і насмішки. За тридцять-сорок літ все те змінилося. Ми тепер є загально шанована меншина Канади — Кирконел називає нас "most dynamic of slavic races". Нас вже трактують як рівних. З нами числяться. Значить, що за тих кілька десяток років ми поступили 300 років вперед. Що ж це показує? Це свідчить про велику потенціяльну здібність і енерґію нашої молоді. Бо це ж ті люди зробили, які били молодиками в перших двох, трьох десятках цього віку.

Отже коли молодь першої половини цього віку зробила такий велетенський поступ, то треба вірити, що молодь другої половини не лишиться позаду. Я вірю, що наша теперішна молодь не заведе нас в надіях. Коли можна було зробити такий великий поступ серед невідрадних відносин у минулому півстоліттю, то тим більше поступ буде зроб-

лено у другім півстоліттю. А це тому, що теперішна молодь находиться у багато кращих умовах праці.

Не маю найменшого сумніву, що студенти Колеґії св. Андрея у Винипеґу станутъ у рядах найвизначніших людей — не тільки серед українців але й чужих. Я не годжуся з песимізмом декого з наших старших громадян, котрі до певної міри сумніваються, чи наша молодь втримається на тій висоті, на якій вони її поставили.

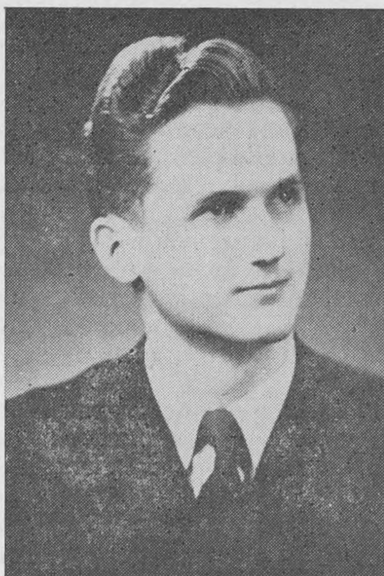
Одначе наша молодь мусить собі запамятати, що успіх здобувається працею і тільки працею. Працею здобули його попередники і тільки працею ви його здобудете. "Праця єдина з недолі нас вирве" співали працюючи ваші батьки, і досягли великих цілей. Але праця не сміє бути для вас тягарем, або необхідним лихом. Працю треба любити, або навчитися любити. Найбільше терплять в житті ті, що безпрестанно нарікають на свою роботу, замість того, щоб до неї пристосуватися і мати приємність з неї.

Пригадується мені герой одного оповідання. Він був проданий як невільник на ґалєру, де треба було гребти веслами цілі дні і ночі. Люди тут гинули десятками від тяжкої праці і нудьги. Цей же постановив собі веслуванням виробити собі сильні мязи. Отже замість нарікати і плакати, він робив свою роботу весело і з охотою. І в той час, коли другі невільники гинули, він набирав сили. Це тривало кілька років. Він став силачем і, коли прийшла слушна година, він своєю силою здобув волю не тільки собі але й другим.

Так можна майже кожну роботу чи заняття перемінити на приємність і використати на це, щоб осягнути вищі цили.

Ю. Волошиновський.

СЛОВО ВІД НАСТОЯТЕЛЯ

О. Ґорчинський,
настоятель.

Молоді літа, це найкращий вік в життю людини. Шевченко писав, що молодість — це найкраще добро твоє! Та не всі вміють належно оцінити його. Одні надуживають це добро, а другі закопують його. Щасливі ті, що вміють використати дане їм добро собі та й другим на користь, бо вони нізнають вартість життя!

Щасливі свідомі короткости молодого віку, бо вони много скористають!

Щасливі ті, що використовують кожну вільну хвилину на науку та корисну працю, бо вони багато осягнуть!

Щасливі ті, що мають час на релiґійні роздумування, бо вони духово підноситимуться!

Щасливі ті, що плекають само-контролю та само-дисципліну, бо вони запанують над землею!

Щасливі голоднії і жаднії науки та справедливости, бо вони просвітять людей!

Щасливі ті, що не ходять шляхами розпустних та облудних, бо вони далеко зайдуть!

Щасливі переслідувані за високо-ідейність та праведність, бо вони вкінці горою вийдуть!

Щасливі ті, що остали на засадах самостійности, самопошани та самодіяльности, бо вони будівничими кращої будуччини українському народові стануть!

Щасливі ті, що учащали до Колеґії св. Андрея, бо вони свідомими синами українського народу та вірними горожанами канадійської держави назвуться!

Радуйтеся та веселіться, бо заплата вам буде велика від Бога й людей!

Брак відповідного заняття — це найбільший ворог молоді. Молодь завсігди прагне до діяльности, до близького зацікавлення якоюсь ширшою справою . . . Не дасьте їй щось корисного робити, щось поважного до думання, то вона вчепиться чогось противного та заповнюватиме свою голову безвартісними зацікавленнями та думками.

Батьки дома звичайно не мають часу та спромоги дати своїм дітям досить такого заняття, щоб виховало їх на ідейних синів та доньок українського народу. Або коли дитина не робить цього з своєї власної доброї волі, то вона також мало з того скористає.

В Колеґії разом з другими студентами, наша молодь охочо та радо працює над національно-культурними та освітніми справами. Для цього вона має всілякі нагоди та засоби, як ніде інде. Про це все наші шановні читачі докладно довідаються з цього річника. Саме його видання потребувало багато посвяти студентського часу й труду, за що дописувачам та його співпрацівникам належиться велика подяка й похвала!

Орест Ґорчинський,
Настоятель Колеґії.

СЛОВО ВІД НАСТОЯТЕЛЬКИ

Памятаємо, як до недавна нас усіх турбувало то одно важне питання, коли то ми спроможемось на власну релігійно-виховавчу інституцію. Це питання виринало много разів на ріжних церковних та освітно-культурних зібраннях. І так як все в свою чергу появляється, так і ця бажана інституція, Колеґія св. Андрея, повстала зза старань наших церковних провідників та працівників на релігійно-культурнім полі. З великою помічю прийшли всі свідоміші громадяни з цілої Канади. І так вже доходимо до кінця пятого шкільного року в цій Колеґії. Роки переходять скоро. За цей час вже десятки студентів і студенток вийшли в світ як молоді надійні люди, які будуть занимати поважні місця в релігійному і суспільному життю.

Живемо тепер в таких непевних часах, де силою наводять недемократичні способи життя в опанованих країнах. В боротьбу проти цеї загрози орґанізуються свободолюбиві народи. Український нарід вже віками бореться словом і ділом за волю і свободу свого народу. Тому-то в цю пору, як ніколи попередно, потрібно кожному демократичному народові якнайбільше добрих провідників. Вони не родяться, їх треба виховувати, в їх серця треба вливати велику віру в перемогу, треба їх вчити любови до свого рідного і льояльности до своєї країни, щоб вони могли обороняти права свобідної людини. Це зробить дім і школа.

Жінка відограє дуже поважну, а часто і провідну ролю в суспільному життю, прямуючи все до кращого завтра. Тому то велику увагу звертається на виховання студенток у Дівочім Інституті при Колеґії, щоб вони могли вийти в світ приготовані заняти те поважне місце. Поза реґулярною шкільною наукою і українськими лекціями та викладами, дівчата користають з лекцій українського вишиття. Це є дуже цікава і захоплююча лекція для дівчат. Много з них вперше беруться за шиття. Одна по другій захоплюється і немов компетиція в шиттю відбувається. Та дуже є цікавим приглядатись як дівчата в своїй інституції, під опікою, вчаться жити в своїм гуртку. Кожна зокрема вчиться господарити в своїй кімнаті, відчуває обовязок сама дбати про порядок, чистоту, шмаття, і т. п. Приглядається одна на другу, як і що робиться, а молодші від старших беруть примір. Хто потребує вказівок, той дістає їх від своєї настоятельки. Тут вони вчаться більше придержуватись точности. До року вони разом так згуртуються, як родина чи мала жіноча орґанізація, що старається в злагоді і в поступі життя провадити.

При колеґії зорґанізоване жіноцтво устроює ріжні підприємства на релігійні і народні цілі. І тут дівчата мають велику нагоду приглянутися і нераз брати участь у цій праці. Вони познакомлюються з найкращими провідними людьми при церкві, і самі стають більше поважними. Тут вони вперше починають відчувати, яку ролю їм прийдеться відіграти в суспільному життю.

З великим признанням слід згадати, що студентки Інституту ім. Петра Могили — Могилянки, дали почин до зорґанізовання жіночої орґанізації С.У.К., тепер такої сильної і поважної. Таке виховання дає інституція. Бувші наші студентки Колеґії св. Андрея вже також стоять у провідних рядах в наших орґанізаціях. І віримо, що студентки з цього року будуть поступати тими самими кроками. Вони сміло з охотою будуть приймати ріжні обовязки, бо вони є свідомі того, що на їх плечах лежить відповідальність перед Богом, своїм народом і своєю державою. Дівчата, які вже мали нагоду перебувати в Колеґії, повинні бути вдячні своїм батькам, що їх сюди прислали. Багато молодих дівчат самі мріють і гарячо бажають, щоб мати нагоду бодай два-три роки в Колеґії перебувати, отже, дорогі матері і батьки, не відмовте своїй дитині цього бажання, бо напевно не пожалуєте. Українські батьки переконаються, що найкраще місце науки для їх дітей то тільки в релігійно-виховавчій інституції, де є постійний нагляд і опіка, де є кваліфіковані учителі до науки.

На кінець студенткам, які закінчили науку в Колеґії, я бажаю якнайкращого успіху в дальших студіях чи в ріжних заняттях. Я певна, що ви особисто багато скористали і все те, чого ви навчилися тут, поможе вам у суспільнім життю краще і скорше влаштуватися. Дні пережиті в Колеґії стануть милим споминoм на завжди.

М. Керніцька.

УЧИТЕЛІ В КОЛЕҐІЇ

Ю. Волошиновський, В.А.,
принципал.

В. Сарчук, В.А.,
учитель математики й фізики.

Пані Дороті Левін,
учителька анґлійської мови й літератури.

О. Ґорчинський,
учитель української мови й історії.

о. І. Дмитрів,
учитель релігії.

Д-ка М. Керніцька,
інструкторка вишивання і писання писанок.

Вол. Богонос,
діриґент хору.

І. Г. Сирник,
учитель історії українців в Канаді.

СТУДЕНТИ В КОЛЕҐІЇ

СТУДЕНТИ УНІВЕРСИТЕТУ

Орест Ґорчинський

Винипеґ, Ман.

Бере четвертий рік фільозофії на Манітобськім Університеті. Також виконує обовязки настоятеля в Колеґії. Каже, що хоче бути психіятром... для українського народу, бо в такій праці бачить велику будучність. Дай Боже, щоби сповнилися його добрі заміри. Але людську натуру, здається, не так легко змінити.

Соня Мандзюк

Овкборн Ман.

Бере другий рік університету в Юнайтед Каледж. Любить математику й думає пізніше брати право. Правдоподібно, що любить судити... й може буде колись суддею. Брала активну участь в товаристві Альфа Омеґа й любить грати ролю тітки Капучидзе.

Константина Німчук

Едмонтон, Алта.

Бере другий рік університету в Юнайтед Каледж. Через якийсь час була дуже перенялася психольоґією, а пізніше звернула свою увагу на східні відносини. Любить вишивати, виконувати народні танки й змагатися на шаблі (фенсінґ). Хоче бути секретаркою в торговельній фірмі.

Дмитро Паскарук, B.A. (Hon.)

Принс Алберт, Саск.

Скінчив пятий рік психольоґії й фільозофії на Манітобськім Університеті й одержав степень B.A. (Hon.). Ціла його наука піде в повітря... бо записався до летничої служби. Любив ходити на симфонічні вистави, та грати в шахи й в "бедмінтон". Також любив вистроювати штуки з перстенями.

Орест Присяжнюк

Пайн Ривер, Ман.

Бере третий рік університету. Спеціялізується в анґлійській мові. Любить танцювати, жартувати й дискусувати на фільософічні теми. Також любить спорт — головно спускатися з високої гори на замерзлу ріку. Брав активну участь в товаристві Альфа Омеґа. Любить бути репортером до часопису. Хоче бути адвокатом.

Анатоль Стратійчук

Овкборн, Ман.

Бере перший рік права. Любить деклямувати й брати участь в представленнях. Цікавиться товариством Альфа Омеґа. Був у близькім контакті з репортером до Відголосу — Червоним Бураком. Як студент права, додумався, що кому заборонено пити горілку, то тому ще вільно їсти її ложкою.

Нестор Шевчук

Вишарт, Саск.

Бере другий рік природних наук на манітобськім університеті. Вірить, що людині треба добре виспатися... Був скарбником в товаристві Альфа Омеґа, а управителем оголошень для "Проміня". Що колись він любив імена, які починались буквою "з", то тепер він любить імена, які починаються буквою "с". Хоче бути лікарем...

СТУДЕНТИ XII-ої КЛЯСИ

Андрій Алексюк,

Сондавн, Ман.

Тіхої і лагідної вдачі. Не хоче повірити, що гроші мають крила, отже рішився стати детективом. Любить грати в галку. Його мотто: Чужих слухай, але свій розум май!

Юрій Білич,

Сондавн, Ман.

Веселої та приємної вдачі... Дуже цікавиться спортом... тому студенти вибрали його за свого спортового начальника. Думає брати фармацевтику й бути аптикарем. Тоді може знайде собі таку медицину, що принесе йому "щастя". Його улюблений вислів є: "Я, я, я..."

Іван Джаман

Сондавн, Ман.

Тихої але драматичної вдачі. Думає стати Шекспіром Другим. Любить збирати мексиканські гроші. Пильно вчиться й заховується. Любить читати книжки й думає стати управителем банку... Його мотто: "Як постелиш, так виспишся".

Микола Ілевський

Винипеґ, Ман.

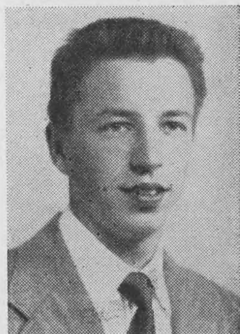
Все занятий... Поза наукою, Микола виконує обовязки сторожа при Колеґії. Найліпше любить анґлійську мову, бо сидить з нею до пізної ночі. Хоче бути електричним інженіром. Був співредактором "Відголосу". Його мотто: "Пошануй себе перше, тоді пошанують тебе другі".

Алберт Когуський

Винипеґ, Ман.

Один з ліпших студентів в шкільній науці. Любить фізику й математику... Також любить гризти кістки зі всіма. Думає колись заняти місце Чарлі Чаплина. Його мотто: Люби свого ближнього, але себе найбільше.

Володимир Кульчинський

Смокі Лейк, Алта.

Тихої та веселої вдачі. Любить малювати та рисувати афіші. Брав участь в представленні "Тітка". Любить "джайвінґ" і "джез". Дуже перенявся анґлійською мовою. Вірить, що безхарактерність деколи приходить людині в пригоді. Хоче бути електричним інженіром.

Ірина Меленик

Фрейзервуд, Ман.

Відзначується своєю веселою усмішкою. Пильно вчиться, бо хоче бути догядачкою умово хорих. Брала участь в представленні й була писаркою Студентського Кружка. Любить своїх ближніх, бо часто про них говорить. Кажуть, що має "телефонайтис". Її мотто: Пізно лягати й пізно ставати робить людину здоровою, багатою й розумною.

Соня Свик

Еґесі, Б. К.

Поважної та приємної вдачі. Докінчує свою XII-у клясу й бере торговельний курс в Саксес Бизнес Каледж. Завсіди любить помогти другим. Брала активну участь в СУМК і Студентськім Кружку. Бере участь в СУМКівськім контесті на королеву. Бажаю тобі, Соню, успіху в контесті. Брала участь в представленні "Тітка". Любить вишивати. Каже, що дуже любить Колеґію. Цікаво, чому?!

Марійка Скоробогач

Прілейт, Саск.

Хоч ростом мала, але знайомством багата. Добре вчиться й думає продовжувати свою науку на університеті. Брала участь в представленні й також була активна в Студентськім Кружку. Любить співати. Також любить математику й щоденні руханки... одно й друге для задержання фіґур. Її мотто: Хто високо літає, той низько сідає.

Марцеля Скоробогач

Прілейт, Саск.

Все весела — ніколи не журиться. Любить жарти — деколи більше, як науку. Каже, що як би не українська мова, то не було б що вчитися. Брала активну участь в Студентськм Кружку. Любить танцювати й читати книжки. Дуже любить малювати й хоче пізніше вчитися торговельного малярства. Її мотто: Пощо випрацьовувати себе до смерти, коли є лекші способи вмерти.

СТУДЕНТИ НИЩИХ КЛЯС

Оля Андроник

Роблин, Ман.

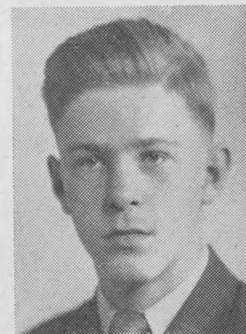
Бере одинадцяту клясу в Колеґії. Чогось часто смутна ходить... не знаємо, чи її за домом скучно, чи за ким затужила. Любить читати книжки, вишивати, але спати найбільше. Її мотто: Точність — це прикмета нерозумної людини.

Марія Біґун

Райс Крік, Ман.

Бере сему клясу в публичній школі "Макрей". Одна з наймолодших студентів, але за те одна з найвеселіших. Любить вчитися, ляльками бавитися, а найбільше любить співати співанки з о. Кудриком.

Микола Біґун

Райс Крік, Ман.

Бере девяту клясу в школі "Макрей". Любив добре виспатися... в будний день, в неділю чи в іспити. Добрий актор, головно там, де треба було представляти індіянів на сцені. Між хлопцями він виробив собі репутацію спритного комедіянта. Його мотто: Хто пізно ходить, сам собі шкодить.

Давид Марко

Пайн Ривер, Ман.

Бере десяту клясу в технічній шклі св. Івана. Добре грає на піяні й любить співати. Казав, що латина — одинокий предмет, за який варто б і життя положити. Але пізніше він знайшов другий предмет, біля якого, він каже, що й смерть не страшна. Любить спорт — а головно пливати в товаристві свого улюбленого предмета. Його мотто: Не роби сьогодні те, що можеш зробити завтра.

Андрій Меланченко

Винипеґ, Ман.

Бере одинадцяту клясу в технічній школі св. Івана. Належить до СУМК і був переможцем в міжпровінціяльній дебаті з Саскатуном. Любить дебатувати, їсти й справляти вечірні перекуски. Думає брати теольоґію. Каже, що хто до каплиці не ходить, тому немає спасення. Його мотто є: Десять раз міряй, а раз втни.

Надія Перепелюк

Флин Флон, Ман.

Бере девяту клясу в Макрей школі. Любить "джитербаґи" й модерні пісні. Каже, що вже мала б сімнадцять літ, коли б бузьок був подумав про неї два роки скорше. Любить грати на піяні та вчитися української мови (головно писати листи до дому по-українськи). Її мотто: Люби свого ворога, хоч би він і з Европи приїхав.

Оля Сеньків

Вестґейт, Ман.

Тихої й серйозної вдачі. Бере девяту клясу в Макрей школі. Любить танцювати й вишивати. Пильно вчиться. Навіть французьку мову любить. Мабуть змалку так багато начитався про великанів, що не тільки не боїться їх тепер, але навіть товаришує з одним. Її мотто: Поволи, але певно.

Дмитро Ціпивник

Ирвинґтон, Саск.

Бере одинадцяту клясу в Колеґії. Дуже працьовитий і пильний в науці. Був переможцем в міжпровінціяльній дебаті з Саскатуном. Брав участь в двох представленнях і в кількох дебатах в Колеґії. Був господарем Каплиці і постійно дописував до “Відголосу”. Дмитро належить до наших надійних молодих сил... Любить дякувати в церкві й на скрипці грати. Є чутка, що може з Дмитра буде колись епископ... Його мотто: З боку все краще видно.

Борис Яриш

Винипеґ, Ман.

Бере одинадцяту клясу в технічній школі св. Івана. Веселої та приємної вдачі. Любить вдавати поважного. Любить читати книжки, малювати кімнати й ковбасу їсти. Його мотто: Роби другим те, що вони тобі.

Орест Яриш

Винипеґ, Ман.

Бере одинадцяту клясу в Колеґії. Орест є нашим колеґійним механіком... Все полагодить — на ліпше, чи на гірше, то вже не робить ріжниці. Любить ліпити літаки з паперу та збирати почтові значки. Є головою Студентського Кружка. Його мотто: Послуга понад все.

СТУДЕНТИ ТОРГОВЕЛЬНОГО КУРСУ

Ірина Ґнип,

Йорктон, Саск.

Брала торговельний курс в Саксес Бизнес Каледж, а тепер вже працює в телеґрафічнім відділі в фірмі Сі-Пі-Ар. Веселої і жвавої вдачі. Каже, що все треба вчасно робити, бо може бути запізно.

Зоня Перепелюк

Флин Флон, Ман.

Вчащає до манітобської комерційної школи. Поза тим також вчилася математики в Колеґії. За те діставала досить особистої помочі від п. Сарчука й студентів-математиків. Між дівчатами є добре знана, як "фешон лідер". Думає бути колись доглядачкою хорих. Її мотто: Все можна, але не все вдається.

КУРСИ В КОЛЕҐІЇ

УНІВЕРСИТЕТСЬКИЙ ВІДДІЛ

Кажуть люди, що науці кінця немає. Чим більше вчишся, тим більше ти приходиш до зрозуміння, як ще мало ти знаєш. А коли прикласти цей мудрий вислів до практичного життя, то ми дійдемо до заключення, що остаточна вартість людини не лежить в тій науці, що вона здобула, але в якости характеру, що людина собі виплекала. На цім місці приходиться розріжнити між наукою і знанням.

Наука — це сирий матеріял, з якого можна багато дечого доброго вирізьбити, коли є потрібне знаряддя характеру й персональности. Що вдійсности підносить людину культурно, це є — знання. А знання походить не тільки з науки, але в великій мірі із минулого пережитку людини. Тому старша людина звичайно ставиться поважніше та більше розважно до життєвих справ, ліж молодша людина, помимо того, що вони можуть стояти на однаковім науковім урівні.

Знання — є тим первим елементом, від якого залежить культурність людини. А знання треба здобувати з двох джерел — досвіду й науки. Так, як людина може завестися на науці без досвіду, так само вона може завестися й на досвіді без науки. Людина з наукою без досвіду може показатися непрактичною в життю, а людина з досвідом без науки може показатися нельоґічною, односторонною, вузкоглядною й короткозорою. Тому треба ставити ці два джерела знання науку й досвід, на однім рівні й знати де одно кінчиться, а друге починається.

Але треба також мати на увазі, що не від самого знання залежить характер людини. Є інші прикмети, що є однаково за важні, якщо не важніші. До цих зачисляємо віру, силу волі та здібність у пристосуванню себе розумно й корисно до ріжних вимог життя.

Ми дуже часто признаємо вагу знання але не здаємо собі справи з того, що сильна віра також може бути великим чинником в життю людини. Але коли ми приглянемося до життя великих реформаторів та людей, що осягнули великі цілі в життю, то побачимо, що вони всі були мужі чи женщини сильної віри, хоч не конечно великого знання.

Сила волі не є менше важною прикметою від знання та віри. Людина може мати знання, але коли вона не має сили волі перевести своє знання в життя, так, як вона сама хотіла б, то вона зовсім не стоїть вище від іншої людини, яка, хоч багато менше знає, але може себе розумно та корисно опанувати на тих пунктах, що знаходяться в межах її знання.

Подібне можна сказати і про здібність у пристосуванню себе розумно й корисно до нових вимог життя. Яка користь людині із знання, коли вона в своїй поведінці й у своїм думанню зовсім не відповідає сучасним вимогам життя? Її вплив на суспільство буде обмежений, а тертя між нею а окруженням буде збільшуватися.

Студентам університету треба час від часу проаналізувати свої погляди й ставлення та забезпечити себе проти односторонности в життєвих цілях. Коли ми йдемо до університету здобувати знання, не легковажмо практичного досвіду, бо він становить важну частину того знання, що є необхідне в нашім життю. Коли ми бажаємо розвинути свій характер до найвищого ступеня, то не забуваймо, що віра, сила волі й здібність у пристосуванню себе до ново-виринаючих вимог життя є такі за важні, коли не важніші, як осягнення самого знання. Студент університету повинен бути настільки свідомий, щоб він не заслонював своїх очей перед ширшим життям самою наукою; він мусить розвивати себе по лінії знання (науки й досвіду), по лінії віри, сили волі й пристосування себе до життя.

По такій лінії виховувалися в Колеґії сім студентів університету. Пять з них брали гуманістичні науки, один брав природні науки, а один студент брав право. З цих було пять хлопців і дві дівчині. Три студенти побирали свої науки на університеті в Форт Ґері, три в Юнайтид Каледж, а один в школі прав. Хоч до Форт Ґері є далеко їхати, то все ми мали трьох героїв, які не побоялися далекої дороги й перебували в Колеґії. Інші ходили до Юнайтед Каледж, який є недалеко від нашої Колеґії й де можливо побирати всі свої гуманістичні студії.

О. Ґ.

ДВАНАДЦЯТА КЛЯСА

Наша дванадцята кляса складається з десяти студентів, з яких є чотири дівчат та шість хлопців. Крім того є двоє студентів з одинадцятої кляси, які беруть деякі лекції з дванадцятої кляси. Всі студенти походять з ріжних сторін Канади. Одна із студенток походить із Бритиш Коломбії, а решта з Алберти, Саскачевану та Манітоби. Та деякі студенти тутешні із міста Винипеґу.

Лекції в нашій клясі викладають три вчителі: пан Волошиновський вчить історію, хемію, французьку та латинську мови, пан Сарчук — математику та фізику, пані Левін анґлійську мову та літературу.

Отже рівень нашого навчання стоїть на досить високому ступні, бо всі вчителі до своїх викладів ставляться дуже серйозно та, крім того, нас є мале число студентів то кожний з учителів має нагоду кожному студентові помогти особисто. Наші вчителі є свідомі того, що це є єдина українська колеґія на цілий американський континент і вони помагають нам як студентам-українцям, які зможуть, по закінченню студій, працювати для нашої нації.

Крім реґулярних лекцій, ми вечорами маємо лекції української мови, яка викладалась один раз на тиждень.

Українську мову та історію України викладав студент університету пан Ґорчинський, який так само закінчив високу школу тут в Колеґії. Історію українців в Канаді викладав редактор "Українського Голосу" пан Сирник. Лекції релігії викладали отці: Дмитрів, Керніцький та Грицина. Отже це є найкращий доказ того, що нас тут вчать не тільки бути грамотними людьми, а разом з тим свідомими українцями та добрими канадійцями. Коли всі ці виклади підсумувати та порівнати до анґлійських шкіл, то ми можемо легко вивести результат, що нігде такої доброї освіти не здобудемо, як у нашій Колеґії. Пишучи ці рядки, я не пишу так собі, або іншими словами "теоретично", а практично з свого переконання. Будучи з деякими студентами, які вчаться в анґлійських школах, я довідався, що рівень науки в нашій Колеґії стоїть значно вище, ніж в інших вищих школах. Тому батьки наших студентів та й самі студенти будуть дуже задоволені, що вдалося їм вчитися в українській Колеґії, та розвинути свій талант, який пригодиться їм в цілому життю. Так само наші студенти будуть споминати студентське життя, бо воно було ріжноманітне. Тут в Колеґії звертали увагу не тільки на виклади, але також на українознавство, а особливо драму. Наприклад, силами нашого студентського гуртка було поставлено кілька драм. Навіть деякі драми ставились у великому міському театрі Плей Гавз. Отже хто з нас в свому життю міг би виступати перед тисячою глядачів, як би не був у Колеґії? Ні, мабуть нікому такої нагоди не бу-

ло б. Але це все зразу здається байдужим, але за те воно є дуже приємним пізніше. Мабуть ці мої рядки пригадають нашим студентам наше студентське життя, життя яке часто було затурбоване, але за те приємне. Так само буде батькам наших студентів приємно чути про ті приємні спогади, які їхні сини та дочки будуть споминати цілий свій вік.

Отже кожна молода людина, яка хоче здобути добру освіту та мати приємні спогади на ціле своє життя, повинна вписатися до Колеґії св. Андрея у Винипеґу. А батьки повинні дати своїм синам та донькам використати цю нагоду, бо така нагода припадає лише раз в життю. Бо ті всі науки, які ви тут здобудите, дуже придадуться у вашому віку, де б ви не були.

Деякі студенти, які покінчили студії в цій Колеґії, ідуть вчителювати й вони використають те знання, яке здобули тут і не тільки лише те, яке вони здобули з математики, фізики і других предметів, але й знання української мови та історії України, драми та інше. Це вони передадуть іншим молодим людям українського роду, а це буде приємно й для них самих та корисне для нашого народу.

Микола Ілевський.

ВІД СТУДЕНТІВ НИЖЧИХ КЛЯС

Хоч в Колеґії не викладаються предмети для кляс нижче від одинадцятої, однак в Колеґії перебувало кілька студентів з нищих кляс, себто від семої до одинадцятої, які вчащали до сусідних шкіл — св. Івана й Макрей.

Перебування в Колеґії має свою певну вартість також і для цих студентів, бо вони тут можуть побирати ріжні предмети з українознавства, які були б їм недоступні в інших виховавчих інституціях, чи приватних домах. Наприклад, вони можуть брати участь в хорі, котрий сходиться кожної пятниці; учащати на лекції української мови, граматики та історії, які викладаються вечорами.

Дальше зможуть брати участь у ріжних активностях, як дебати, концерти та представлення. Ці ділянки збагачують їх знання про українські справи, дають нагоду ліпше навчитися мови, усмілюватися у виступах на сцені перед публикою та взагалі причиняються до витворення ліпшого характеру.

Хоч цих студентів було мало цього року, однак, ті що були, мали нагоду використати всі ці вигоди і я певний, що це їм дасть більше задоволення з перебування тут, ніж були б дістали деінде.

Мабуть одною причиною чому молодих студентів було мало, є те, що багато українців ще думають, що Колеґія є інституцією для виучування священиків. Однак в дійсности

Колеґія є виховавчою інституцією для всіх, від початкуючих кляс, аж до теольоґів, чи тих що вчащають до університету. І коли широкий загал буде свідомий цього і тої освітної виховавчої праці, яку Колеґія провадить, то число студентів значно збільшиться. Отже посилайте своїх дітей до Колеґії, а напевно не пожалуєте.

Дмитро Ціпивник.

З ПОЛЯ ТОРГОВЛІ

Кожна цивілізована нація розуміє, що найважнішою інституцією в світі нині є школа.

Є ріжні школи для ріжних потреб. Є школи і Колеґії, в яких викладають торговельні курси. Про такі школи пишеться мало і загал ними не інтересується. Однакож торговельна школа є дуже важна, бо не лише приватні бизнесовці потребують вишколених курсантів, але також і держава потребує велику більшість торговельно-вишколених хлопців й дівчат до цивільної служби.

Комерційне знання, це певне пирготовлення до торговлі.

Торговля вяже світ до купи тісніше. Як є ушкоди нашому краєві то й інші краї, які ту шкоду роблять, на тім також потерплять. Напримір, недоставлення бавовни з Америки до Анґлії спричинить велике безробіття в Анґлії по ткальнях.

Торговля заставила людей виїздити в дальший світ шукати нових країв, де могли б торгувати та шукати нових галузей торговлі. Шукаючи за таким, вони заразом увели свою цивілізацію там, як на сході так і на заході.

Підготовлення до торговельного курсу є покінчення середної школи, себто 11 чи 12 кляси, або університетське образовання. Мусимо також розуміти, що чим вище академічне підготовлення, тим є кращі нагоди дістати добру працю по закінченню свого курсу.

Треба уважно подумати на котрий курс записуватися, маючи на думці і до котрого курси ми були б найбільше здібні, бо торговельне поле є дуже широке.

Знання про торговлю є дуже важним в наших часах. Природні багацтва Канади розвиваються з великою скорістю і заразом потрібно більше стеноґрафістів, секретарів, покупців, аґентів і операторів машин по канцеляріях.

Торговля потребує хлопців і дівчат, котрі мають відповідне знання і мають велике бажання йти вперед. Вони мають нагоду добитись високих становищ у відповідних бизнесових фірмах, або в державній службі. Добре знання, якого будь торговельного курсу, дасть нам добру нагоду заняти якесь торговельне становище частинно, або зробити собі з нього карієру. Отже будьмо добре приготова-

ні. Часи бувають добрі й злі, але все є місце у торговлі для хлопців і для дівчат, котрі є добре вишколені, а головно для тих, котрі є знавцями в торговельних галузях.

Маючи відповідне торговельне вишколення, ми можемо бути певні доброї посади в добрім окруженню з запевненою будуччиною.

В цілому цивілізованому світі є позиції для стенографістів, книговодців, секретарів, акавнтантів, субєктів, продавців, операторів машин для молодих людей, які є відповідно вишколені для торговельної обслуги.

Це є велике душевне вдоволення бути приготованим до самоодержання, де ми не знаходилися б.

Соня Свик.

ВИХОВАВЧА АТМОСФЕРА В КОЛЄҐІЇ

Життя в Колеґії.

Цього року наша Колеґія вдійсности була серцем українського життя, в якім милозвучно вигравала й переганялася чиста українська кров. Теплота, яка витворювалася із жвавої циркуляції цеї крови огрівала студентів в Колеґії й накормлювала їх вітамінами релігійної, культурної й національної свідомости.

Сама атмосфера в Колеґії завсіди була сприяюча для ідеального виховання тої молоді, що в неї перебувала.

В будинку Колеґії міститься канцелярія Катедральної Громади Пресвятої Тройці, яка відбувала свої загальні й екзекутивні засідання в Колеґії що тижня. Це дало нагоду студентам стрінутися з передовими членами Катедральної Громади.

В Колеґії провадилася Недільна Школа кожної неділі, що також надало Колеґії атмосферу релігійної діяльности.

Кожної неділі сходилися старші й молодші на проби церковного хору Катедральної Громади й було чути Херувимську пісню на всі поверхи Колеґії.

Катедральна Громада приготовила представлення "Маруся Богославка", в якім брали участь студенти з Колеґії, й проби якого відбувалися в Колеґії.

Складові орґанізації СУС час від часу відбували свої чаї в бібліотеці Колеґії, на які сходилося ширше українське громадянство з міста Винипеґу. В таких чаях студенти брали участь і мали нагоду познайомитися з провідною верствою українського суспільства.

Поза цим, Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, СУМК та Товариство Українців Самостійників відбували свої збори в Колеґії, на які запоршували студентів, щоб вони могли приглядатися, як перепроваджуються збори та вислухали цінних рефератів.

В каплиці Колеґії часто відбувалися Богослуження та ріжні молебні. Консисторія та священики не раз мали свої засідання в Колеґії, отже студенти знаходилися тоді в товаристві наших отців духовних і привикали до їх цінної присутности.

Студентський кружок запрошував промовців на свої сходини, щоби студенти блище познайомилися з своїми народними провідниками. Між такими гостями-промовцями були о. прот. Є. Грицина, посол І. Р. Соломон, редактор І. Г. Сирник, о. прот. В. Кудрик та інші.

Самий Студентський Кружок давав вільну руку студентам діяти та розвивати свої здібности в дебатах, промовах та орґанізаційнім провідництві.

Екзекутива Студентського Кружка при Колеґії св. Андрея.

Сидять з ліва на право: Марцеля Скорей, Ірина Меленик (секретарка), Марійка Скоробогач.

Стоять з ліва на право: Юрій Білич (спортовий капітан), Володимир Кульчинський, О. Ґорчинський (дорадник), Орест Яриш (голова), Андрій Алексюк.

Видавання студентського журналу "Відголос" вправляло дописувачів в думанню, писанню та орґанізованню своїх думок.

Лекції українознавства та релігії, які провадилися в Колеґії, надавали її атмосферу української інституції, до якої наші студенти не мали нагоди учащати, поки сюди приїхали, але яка повинна бути складовим чинником в вихованню кожної молодої української людини.

Студенти відограли два представлення — "Тітка" й "Три ґерби". Перше представлення студенти відограли в двох місцях недалеко Винипеґу. Іншими разами, студенти відбували прогульки, забави та ріжні прогулькові активности, де

в присутности вихователів та старших громадян, всі мило та приємно забавлялися.

В таких обставинах виховувалися студенти в Колеґії. Все це надавало інституції відповідну атмосферу для плекання в своїх вихованків релігійну, національну та горожанську свідомість та принципи самостійности, самопошани, самодіяльности та самокарности. Хто хотів — той скористав дуже багато з свого побуту в Колеґії; а хто не хотів, той так надихався цеї атмосфери, що й не хотячи до великої міри став таким, як повинен бути.

ОҐ.

КАПЛИЦЯ В КОЛЕҐІЇ

На другім поверсі в нашій Колеґії міститься каплиця. Можливо й мало кому на думку приходило, яку поважну ролю в нашім колеґійнім життю відограє ця каплиця. Тому, що ми живемо в Колеґії, побираємо тут науку не лише анґлійських предметів, але і українських, як історію, мову, спів й інші, які є важними складниками нашої культури, то також треба і релігійного виховання, щоб вповні зберігати цю нашу багату культуру.

Нам вже й не треба згадувати, як близько український нарід все був звязаний з релігією. Ми можемо досить опертися на тім, що лише релігія задержала нас українцями і все була тим великим опором і загрозою для наших ворогів, яких ми мали дуже багато в нашій історії. Коли чужа орда напливала на наші землі, то найперше немилосерно нищила церкви, бо вони знали, що коли знищиш церкву, то й нарід тоді скорше можна здеморалізувати, чи перевести на свою культуру, на свій лад думання. Отже з цего ми бачимо, яку силу має релігійне виховання в збереженню народного духа народу.

Ми, як молоді студенти й будучі провідники, набираючи науки й досвіду, також потребуємо і духового виховання, щоби ми могли стати в ряди свідомого суспільства й могли вести наш нарід до к р а щ о г о з а в т р а. А щоб ми могли це робити, як слід, то мусимо бути добре обзнакомлені з своїми традиціями, своїми звичаями і також з нашою церквою. Це духове виховання ми можемо дістати в нашій каплиці.

Кожного дня ми сходимося до каплиці перед сніданком, щоби спільно помолитися, віддати честь і пошану нашій вірі і самим духово підкріпитися; помолитися, щоб Бог просвічував нас і охороняв від всього злого в протязі дня. Вечером перед спанням ми знову до каплиці сходимося, молимось щоб Бог простив нам наші беззаконства і подав нам мирний і спокійний сон. В додатку до молитов, студенти по

черзі читали Діяння Святих Апостолів і псальми з Святого Письма. Це само собою є великою наукою для студентів, бо вони обзнакомлюються зі змістом Святого Письма.

Зимовою порою в неділю відбувалися Богослужння в каплиці. На цім також студенти багато скористали; одно, що не мусіли йти далеко до церкви в місті, а друге тим, що мали нагоду ближче познайомитися з цековними обрядами, брати живуть участь в співі й молитвах та слухати цікавих проповідей, які були змістом пристосовані до студентів.

В великі свята також були відправи в каплиці. На Йордан святили воду. Свячення води є одною з прекрасних українських традицій, яка думкою несе нас до тих часів, як Ісус Христос ходив по землі і охрестився в Йорданській річці.

Все це грає поважну ролю у вихованню свідомих, морально сильних, духово кріпких людей. Студенти пізнають своє рідне, вчуться його шанувати і напевно постараються, щоб передати нашу культуру своїм дітям. Цим вони забезпечуть для нашого народу поважне місце в будуччині.

Дмитро Ціпивник, господар каплиці.

УКРАЇНСЬКЕ ВИШИТТЯ

Найпростіша форма прикраси голкової роботи є вишивки. Вишивки, одної форми чи другої, знаходяться в кожнім домі і надають красу ручникам, обрусам, серветкам, настільникам і тим подібне.

Зі старинних записів довідуємося, що як далеко історія сягає, то жінки все знали штуку вишивання. Вишивки можна рівнати до штуки малярства, або скульптури. Багато прекрасних вишивок зі старинних часів затримались аж до наших часів. З тих взорів можна вичитати про життя з тих часів.

Є дуже багато ріжних способів українського вишиття. Один з таких способів вишиття, це хрестикове.

Я дуже раділа, коли я вже була певна, що поїду до Колеґії св. Андрея у Винипеґу, бо знала, що між іншим буду мати нагоду навчитися і українського вишиття.

Наша інструкторка, добродійка Керніцька, почала вчити нас ще з осени перед святами. Вчить нас раз на тиждень. Місцеве Жіноче Товариство ім. Лесі Українки зарядило відчит пані Павликовської, яка дала нам дуже поучаючий виклад про українське народне мистецтво. Ми, дівчата, дуже багато скористали з цего викладу.

До цего часу ніякий нарід не має такого прекрасного вишиття, як наш нарід. Наше вишиття здобуло першенство на канадійських і світових виставах.

Приїжджаючи до Канади ,наші батьки-піоніри не багато уваги привязували нашим вишивкам, вважаючи їх буденними і не конечно потрібними чи вартісними, а до того ще й назадничими.

Не так задивлялися на наші вишивки анґлійці, французи чи які другі свідоміші співгромадяни. Вони бачили в тім вишиттю артистичний хист нашого народу і почали взивати наш загал, щоб притримував і гордився тим національним вишиттям, а навіть щоб приспособити його до теперішної ноші.

Дівчата при вишиванню в Дівочому Інституті.

З ліва на право: Соня Свик, Марійка Скоробогач, Соня Мандзюк, Константина Німчук, Ірина Меленик, Марцеля Скорий, Надія Перепелюк, добродійка М. Керніцька (інструкторка). По середині сидить: Марія Біґун.

Нині нема такої хати в Канаді, в котрій живуть свідоміші українці, де не було б хрестикового вишиття з українськими традиційними взорами. Українське народне мистецтво стало гордістю кожного свідомого українця чи українки, а це є доказ, що наш нарід є високо-культурний і має розвинені артистичні почування.

Багато в нас народного добра є в галузі ручного мистецтва і вишиття. Вчімося його самі і вчімо наше молодше покоління.

В Канаді твориться нова канадійська культура, в котру ми зможемо вложити своє народне мистецтво.

Соня Свик.

РІДНА МОВА

Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забуває —
Той у грудях не серденько,
Але камінь має.

Сидір Воробкевич.

Нема на світі народу, котрий стратив свою мову і лишився надалі тим народом, яким він був. Бо хто тратить свою мову, той бере чужу, а рівночасно відрікається всего, що своє а приймає чуже.

Вороги нашого народу старалися і ще стараються, щоб відібрати від нас нашу мову ,а накинути нам свою і таким способом нас помало перевести на своє — засимілювати.

Відречися своєї мови — то заразом відречися всего того, що було дороге для наших батьків, дідів та прадідів через довгі століття, а то своєї церкви, культури і традиційних гарних звичаїв.

Нам потрібно вчитися чужих мов якнайбільше, але все треба свою мову ставити на перше місце. Наша рідна мова повинна бути вище понад чужі мови, не лише в родиннім окруженню, але всюди, де лише можливо.

Щоб ми могли поширити знання своєї мови, ми повинні багато читати. Читати оповідання про славних наших запорозьких козаків та інші оповідання наших великих письменників. Кожний українець і українка повинні читати історію України і Шевченкового “Кобзаря”так багато, що могли б не лише для себе знати минувшину свого народу, але знати настільки, щоб могли ще і другим переповісти.

Не думаймо, що наша українська мова чим небудь гірша від мов чужих. Але противно. Який нарід має такі гарні пісні, зложені народом і співаються тим народом так загально, як наш нарід? А ще тому наша мова є милозвучна й гнучка, вона надається не лише до розговору, але і до складання гарних пісень.

Вчімося рідної мови, шануймо і любімо свою мову, щоб ми не пропали як нарід. Як МИ будемо шанувати і любити не лише свою мову, але все що наше, то будьмо певні, що нас пошанують і другі народи і будуть рахуватися з нами, як рівні з рівними.

Щоб ми жили як нарід, то мусимо затримати нашу мову і то чистою — не якийсь жарґон, але свою правдиву українську мову.

Наші родичі післали нас до Колеґії св. Андрея в Винипеґу, де ми маємо золоту нагоду здобути і поширити наше знання у всіх галузях нашої культури і нашого життя, як українців і українок. Ми дуже вдячні тим нашим народним і і церковним провідникам і свідомому нашому загалові, що

постаралися про таку важну інституцію, як Колеґія св. Андрея в Винипеґу.

Дуже побажаним є, щоб якнайбільше наших студентів користало з науки такої поважної інституції.

Соня Свик.

ВИХОВАВЧА ДІЯЛЬНІСТЬ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

"Відголос" Колеґії св. Андрея.

Починаючи свою статтю про "Відголос" Колеґії св. Андрея, я не маю наміру в ній зупинюватись над історією його появлення, а на вазі та значінні "Відголосу", як для Колеґії так і для студентів. Історія "Відголосу" проста, але він за цих пару років існування успів розповісти про наших студентів та про Колеґію не тільки особам, які є в близькім відношенні з Колеґією, але й тим, які є дальше та інтересуються нею. А таких осіб ми маємо, про що свідчать наші передплатники, між якими є особи, які, мабуть, Колеґії не бачили, але "Відголос" передплачують.

"Відголос" видається в двох мовах: українській та анґлійській. Таке видання є дуже практичне, для нас студентів-українців, бо ми маємо нагоду дописувати в одній і другій мові. Таке дописування учить наших студентів розвивати свої думки та передавати їх писемно в українській та анґлійській мові. Щодо висловлення думок в анґлійській мові, то на перший погляд більше потрібна для наших студентів є анґлійська частина. Це тому, що ця мова є нашим оточенням, це є той світ, який ми звемо анґлійським. Бе занґлійської мови ми тут не можемо існувати, а для цього мусимо її пильно та добре вивчати та не забувати своєї, бо, навіть є приказка у нашій мові: "Чужого учись, а свого не забувай". Тому із самого початку мудро почато видання "Відголосу" в двох мовах.

Отже це має велике значіння для наших студентів і це "мабуть" очевидне не тільки для студентів, але для осіб, які нічого спільного не мають з наукою. Кожний студент чи студентка має найбільшу змогу (мабуть більшу, як в анґлійській школі), учитись передавати свої думки писемно, бо без цього не можна обійтись в канадійських школах. Це відомо кожному студентові, або навіть практично доводиться відчувати, що свою думку не так легко виложити писемно. Для цього треба вправ, які дає студентська преса. Отже ті студенти, які більше пишуть до преси, їм легше та скорше висловитись писемно. А тим студентам, які не беруть активної участи в студентській пресі, здається тяжким, або неможливим. Такі студенти часто перепадають на іспитах,

Учасники Пятих Українських Літніх Ку

Перший ряд (сидять з ліва на право): Євгенія Дідух, Одарка Медвідь, Івась Кер
Борис Ревуцький, Савеля Скоцеляс, Євгенія Дудар, Леся Лисайчук, Зеновія Павлик, Ма

Другий ряд (сидять з ліва на право): В. Сарчук, пані А. Сарчук, Д-р Ю. Мул
ка), О. Ґорчинський (директор Курсів), Ю. Волошиновський, о. прот. Є. Грицина, пр

Третій ряд (стоять з ліва на право): Михайло Кравчук, Христя Сарчук, Соня Ка
Надія Мітран, Наталя Демків, Павліна Григор, Михаліна Друль, Савеля Савчук, Леся Ма
Петруся Мех, Славка Базюк, Оля Стефюк, Оля Мачула.

Четвертий ряд з ліва на право): Маруся Неґрич, Оленка Неґрич, Галя Зад
Володимир Фещук, Володимир Міщук, Соня Свик, Даруся Василишин, Павліна Сохацька, Ка

Пятий ряд (з ліва на право): Богдан Мачула, Юрій Гончарик, Богдан Грицак, Оре

Шостий ряд (з ліва на право): Орест Антонишин, Йосиф Дмитерко, Тар

х Курсів при Колеґії св. Андрея в Винипеґу.

ь Керніцький, Тарас Лисайчук, Люба Матвійчук, Зенон Матієшин, Сезон Туткалюк, ик, Марґарета Коцюба.

. Мулик-Луцик, о. І. Дмитрів, В. Богонос, о. В. Бойчук, д-ка М. Керніцька (настоятель-на, проф. Л. Білецький, І. Пасерб, О. Любимів, панна М. Гаврилюк, В. Соломон.

ня Кава, Анна Бельбас, Вивіян Маланчук, Оля Бородій, Христина Ґнип, Анна Волощук. я Матієшин, Марта Бойчук, Фіялка Ґоґоль, Христина Гончарик, Андріяна Ременда,

и Задорожна, Надія Швайковська, Марія Равлик, Корнелій Ожипко, Володимир Мануляк, ка, Катерина Барчук, Віктор Туртяк..

к, Орест Мельник, Вас. Ратуський, Борис Друль, Володимир Демків, Мирослав Парфенюк. , Тарас Юзвишин, Орест Апонюк, Роман Андрус.

або переходять з низькими марками. Це добре усвідомила наша дирекція та ті, що почали видавати та видають "Відголос". Це також знають студенти.

Щодо друковання нашої української частини у "Відголосі", то є дуже важне для нас всіх студентів-українців, бо ми учимося нашої рідної мови. Без знання своєї мови ми не можемо бути добрими українцями. Коли українець цим не дорожить, то є ганьбою для нього, хоч це він чи вона не відчуває тепер, то відчує пізніше. Бо учитись своєї мови є таким важним, як учитись анґлійської. Цього ми не сміємо легкова-

Редакція "Відголосу" Колеґії св. Андрея.

Сдять з ліва на право: Константина Німчук (редакторка анґлійського відділу), Соня Мандзюк (скарбниця), Соня Свик (друкарка).

Стоять з ліва на право: Микола Ілевський, О. Ґорчинський (редактор українського відділу), Орест Яриш (друкар), Андрій Меланченко.

жити та відкладати на пізніше, бо може статись так, що не буде нагоди. А по друге, це не легка справа й не дається зразу. Тому глибоко думаючі студенти брали й беруть активну участь в друкованні української частини.

Щодо внутрішніх відносин нашого "Відголосу", то вони були дуже тяжкі й я відважусь назвати цей рік нашою "депресією". Ця "депресія" полягає в тому, що ми цього року маємо найменше студентів порівнюючи з минулими роками. Цього року не було теольоґічного факультету, студенти якого дуже активно ставляться до видання "Відголосу", а особливо до української частини. Бо це їм, як майбутнім священикам, давало велику практику в плеканні українського слова, як на письмі так і в мові. Також в нас не було одинадцятої кляси. В цій кляси знаходяться студенти наймолод-

ші віком, але між ними бувають активні співпрацівники обох частин "Відголосу". По-друге вони збагачують число наших передплатників, без яких нам не можна обійтись. Тому підраховуючи це все, я називаю цей рік "депресією" для "Відголосу" Колеґії св .Андрея.

Вже кінчився рік для студентів університету, а за два місяці кінчиться для студентів 12-ої кляси і ми можемо гордитись тим, що зуміли втримати "Відголос" на тій висоті, на якім він був минулими роками. За це дякуємо студентам та їх настирливій праці. Бо кожний студент, який дописував до "Відголосу" мусів свою статтю надрукувати на машинці. Це завдавало великих труднощів, бо не кожний студент вільно володіє друкарською машинкою. З початку ті труднощі були такі великі, що перший редактор української частини "Відголосу", пан Присяжнюк, зрезиґнував. Його заступив пан Ґорчинський, який неполегливою своєю працею, зумів "Відголос" довести до кінця навчального року.

Матеріяли у "Відголосі" поміщались на ріжні теми: "Спостереження Грицька Шила", "Фейлетон", "Мій сон", на релігійні теми, українознавства та інші теми. В анґлійській частині на такі ріжні теми матеріял не поміщався. Там цілий час була одна тема: "Ріжні спостереження". Тому українська частина цього року стояла значно вище анґлійської.

На закінчення своєї статті я висловлюю вдячність нашим студентам, які брали активну участь в нашому "Відголосі". Нехай цей рік "депресії" для нашого "Відголосу" стане прикладом для керівників та співпрацівників нашої студентської преси в майбутньому.

Микола Ілевський, співредактор "Відголосу".

ПРЕДСТАВЛЕННЯ Й КОНЦЕРТИ

В протязі шкільного року студенти Колеґії брали поважну участь у представленнях й концертах не лише тому, щоб придбати трохи грошей на добрі ціли, але також поширити добре імя Колеґії між громадянством Винипеґу і при цій самій нагоді дати студентам нагоду з зацікавленням ліпше навчитися своєї рідної мови.

Особою, котра поставила найбільше праці в цій ділянці нашої Колеґії, є пан Сарчук, який викладає академічні предмети ,а вечерами вчить громадянського провідництва й драми.

На зїзд Колеґії п. В. Сарчук приготовив інсценізацію "Гайдамаки" з Шевченкової поеми. Щоб приготовити цю інсценізацію і перевести її як слід, вимагало доброго знання драми і також студентських сил, які дали повну кооперацію, щоб виставити перед численною публикою зїзду щось

Сцена з представлення "Три герби".
Швець Полатайко (Дмитро Ціпивник) загрожує своєму панові (Нестор Шевчук).

таке, що в Канаді мало практикується. На славу аматорам і на задоволення публики інсценізація була успішною.

Дальше студенти взяли участь в слідуючих трьох представленнях: "Тітка" — комедія в трох діях, де женихи залюбляються з чоловіком, що перебраний за молоду жінку, тітку. В кінці зявляється правдива тітка, отже перебраний хлопець мусить виявити свою дійсну особу. Один з залюблених мужчин відразу закохався з правдивою тіткою, а другий зі злостею виходить з сцени, запеняючи, що всіх на суд візьме.

Представлення "Три герби" є також комедією. Головні особи є бідний швець Полатайко, його жінка, яка дуже хоче панею бути; їх дочка Оля — вродлива, чесна та примір-

Драматичний Кружок при Колеґії св. Андрея після представлення "Три герби".

З ліва на право: В. Сарчук (режисер), О. Ґорчинський, Орест Присяжнюк, Ґаля Сарчук, Юрій Білич, Дмитро Ціпивник, Іван Джаман, Ірина Ґнип, Андрій Олексюк, Оля Андроник, Нестор Шевчук, Марійка Скоробогач, Ірина Меленик, Надія Перепелюк, Алберт Когуський.

на і син Іван — нероба, лише по вулицях волочиться та за дівчатами заглядає. Залюбився він в Рузі, яка є з панського роду і яка його не любить — качанами в него кидає та сміх з него робить.

Коли бідний швець виграє багато грошей на льотерії, так відразу його становище міняється. Пани приходять, кланяються йому, жид прибігає, щоб грошей позичити ,або хату умеблювати; жінка шевцева також вже панею стала — маму свого чоловіка прогнала, челядника Петра, нареченого дочки Олі, також прогнала, а сама вбралася в нову сукню і ходить по хаті, як пава. Рузя також змінила своє відношен-

ня до Івана і відразу його вже полюбила і задумують побиратися в короткому часі. Але коли швець заявив, що Іван не дістає ніякого майна, то свати зі злістю вибігають з хати, забираючи Рузю з собою.

Коли гості з хати розбіглися, швець перепрошує свою маму, приводить її назад до свого дому. Тимчасом Іван нарозумився і обіцює працювати, а не волочитися по місті. А

Сцена з комедії "Тітка".
Лобанов (Анатоль Стратійчук) пробує цілувати тітку (О. Ґорчинського).

гроші, що швець виграв на льотерії, передає Олі і Петрові зі своїм благословенням під вінець.

Дальше відбулося представлення "Маруся Богуславка" в театрі "Плейгавз" і хоч іспити вже були дуже близько, то студенти не відмовилися взяти участи. Публика, яка заповнила театр, була вповні задоволена.

Також дівчата своїми деклямаціями помогли звеличати свято Лесі Українки, котре відбулося в бібліотеці Колеґії.

З вище поданих активностей можемо прийти до заключення, що студенти при Колеґії не марнують часу, але в додатку до шкільної науки беруть живу участь у виставах та концертах і тим самим збільшають своє знання про українську справу та зберігають українську культуру.

Дмитро Ціпивник.

ДЕБАТИ

Коли ми поглянемо на історію наших українських інституцій, то ми бачимо ,що студенти цих інституцій завсіди любили брати участь в дебатах. Вони бачили, що вони могли не лише вправлятися в українській мові, але могли в той самий час розширити своє знання та свій світогляд.

Переможці в міжпровінціяльній дебаті з Саскатуном.
З ліва на право: Дмитро Ціпивник і Андрій Меланченко.

Студенти Колеґії св. Андрея цього року так само цікавилися дебатами і протягом року ми мали поважне число дебат. Перша дебата була між хлопцями та дівчатами. Тема була: "Рішено, що дім має більше впливу на виховання моло-

ді, як школа". З афірмативної сторони дебатували Соня Свик та Константина Німчук, а з неґативної сторони Дмитро Ціпивник і Микола Ілевський. Хлопці виграли цю дебату, але дівчата також добре написалися.

Друга дебата була на тему, про котру написано попередно в українських часописах, а саме: "Рішено, що українські часописи повинні поміщувати матеріял в англійській мові для української молоді". Дмитро Ціпивник та Анатоль Стратійчук дебатували з афірмативної сторони, а Андрій Меланченко та Орест Присяжнюк з неґативної сторони. Дебата була дуже цікава для слухачів, і вони нетерпеливо очікували вислідів. Неґативна сторона виграла.

Кожного року відбувається міжпровінціяльна дебата між студентами Інституту ім. П. Могили в Саскатуні та студентами Колеґії св. Андрея. Саскатун переміг наших студентів минулими двома роками, отже тримали й чашу протягом того часу.

Черга прийшла цього року студентам з Саскатуну загостити до Винипеґу. Зеновія Ничик та Фіялка Гарбуз дебатували з афірмативної сторони для Саскатуну. Від Колеґії дебатували Дмитро Ціпивник та Андрій Меланченко. Тема дебата була: "Рішено, що милосердні вбивання повинні бути дозволені в канадійських шпиталях".

Дебата відбулася 1 квітня в церковній салі св. Михаїла. Людей було багато. Пан О. Ґорчинський був предсідником, пан В. Сарчук промовляв кілька хвилин про значіння слова "Каменярі".

Колеґія св. Андрея виграла цю дебату і тепер чаша лежить в канцелярії. Але не є важним, хто виграє чашу, але важним є те, що наші молоді студенти мають велике зацікавлення в українськім життю і беруть участь в дебатах.

Анатоль Стратійчук.

СТУДЕНТСЬКІ ДОПИСИ

КОЛЕҐІЯ Й ВИ...

І.

Не можемо сумніватися, що пересічний свідомий український громадянин має високе поняття про Колеґію, як про ідеальну виховавчу інституцію для своїх дітей. Свідомий батько посилає до Колеґії з надією, що його дитина там виховається на свідомого християнина, українця і горожанина.

Управа Колеґії є вповні свідома свого завдання, як рівнож свідома й бажання українських батьків. Власне тому Колеґія старається створити таку атмосферу, яка була б сприяюча для належного виховання своїх студентів. Коле-

ґія дає нагоду студентам користати з її християнської, національно-культурної та горожанської активности.

Цим Колеґія виповняє свою частину виховавчого обовязку. Треба тепер повної кооперації зі сторони студентів, коли бажання їхніх батьків мало б сповнитися. Ця кооперація містить в собі такі складники:

1. Зацікавлення студентів в справах християнського, національно-культурного та горожанського характеру,

2. Добра воля виховуватися в християнській та українській атмосфері.

3. Сила волі в праці й науці.

Кілько студент скористає з свого побуту в Колеґії, залежить від того, до якої міри він виявить вище згадані прикмети.

До якої міри студент виявить вище згадані прикмети, багато залежить від домашнього виховання та підготовлення. Де батьки беруть живу участь в громадських справах і заохочують своїх дітей до поважного зацікавлення українськими справами, ті діти не тільки зацікавляться українськими справами, але до великої міри й виявлять добру волю в дальшім обзнайомленню з ними. Де батьки дали своїм дітям належне моральне виховання й старалися витворити в них само-дисципліну та само-контролю, ті діти напевно проявлятимуть велику силу волі в праці.

І такі діти найбільше скористають з виховавчої діяльности Колеґії, та скорше стануть свідомими християнами, добрими українцями та лояльними горожанами.

А батьки цих дітей напевно не заведуться в своїх надіях, що вони покладали на дітей і на Колеґію.

II

Між нами є багато свідомих українських хлопців та дівчат, з яких виросли б добрі провідники для нашого народу, як також взірцеві та активні горожани своєї нової батьківщини Канади. Такі одиниці завсіди були, є й будуть! Наші батьки належать до реліґійного, традиційного та високо-культурного українського народу, що переважно робить їх більше краліфікованими дати своїм дітям належне здорове виховання, ніж декотрих інших народів. Це ми можемо легко сьогодні завважити. Переважаюча більшість найкращих хлопців та дівчат серед канадійської молоді, це хлопці та дівчата з найкращих українських домів. Однак, мусимо з великим жалем признати, що на багатьох наших українських родинах асиміляція так шкідливо поділала, що їх нащадки останиться жалібними жертвами винародовлення та деморалізації. Все таки між цим порохнявим зерном часто знаходиться й здорове зерно — зерно моральної, культурної та дозрілої свідомости. Свідомий господар посадить це здорове зерно в родючий чорнозем, де воно зможе тягнути собі животворчі мінерали та потрібний йому сок для широкого розро-

сту. В відповіднім окруженню та підсоню, ця рослина високо піднесе свої гилля до Небесного Творця, розпустить свої коріння глибоко в землю, а в часі непогоди та гаряого сонця дасть притулок многим птахам та іншим Божим оствopінням.

Подібно й нам, шановні громадяни, треба повідшукувати ці здорові зерна та посадити їх в розсаднику Колеґії св. Андрея, де вони матимуть нагоду наситити свій духовий орґанізм найкращим соком християнської, культурної та горожанської науки. В такім сприяючім окруженню, українські хлопці та дівчата виростуть на свідомих та взірцевих громадян, які, своєю корисною працею возвеличають імя нашого Творця та дадуть розумний провід свойому народові, як також захист і оборону перед ворожими силами для цілого людства.

Між такими взірцевими хлопцями та дівчатами навернуться на правий шлях навіть і ті, які до певної міри зійшли на манівці. Успіх кожної інституції в своїй виховавчій діяльности є пропорціонально залежний від якости студентів. Тому постараймося, шановні громадяни, посилати Колеґії здібних, талановитих, вибраних та свідомих українських дітей!

О. Ґорчинський.
(Передрук з "Відголосу".)

СПОСТЕРЕЖЕННЯ ГРИЦЬКА ШИЛА.

Недавно до мене загостив мій дуже близький приятель — Гарасим Чорнохліб, і ми говорили про ріжні справи, — про все, що знаходиться під сонцем. Знаєте, коли приятелі довго не бачуться й зійдуться, то вже й наговоритися не можуть . . . Про все говорять . . . Від погоди й світової політики аж до особистих поговірків.

Але чим Гарасим Чорнохліб мені особливо сподобався, то своїм надзвичайно великим і багатим запасом розумних казок та оповідань з життєвого досвіду. А Гарасим Чорнохліб вже старший собі чоловік і не мало пережив. А до того ще й такої вдачі, що над кожною подією любить глибоко застановитися й проаналізувати її на свої позитивні й уємні складники, виводячи з того певну моральну науку. Між іншим пригадується мені таке оповідання Гарасима Чорнохліба:

Ішов чоловік дорогою з одного села до другого, несучи на плечах невеличкий клунок, в якім він мав увесь свій маєток: хліб, воду, борщ, пироги, знимки своїх діток, та кілька памяток, що мама для нього дала (а цим він найбільше дорожив, бо він любив свою маму понад все в світі). Надїхав чужий пан автом, зупинився коло нього й промовив:

"Лишай, хлопче, свій клунок на дорозі та сідай зо мною.

Треба слуги мені; маєш нагоду стати в мене до служби. Але клунок мусиш зоставити на дорозі. Я все дам тобі, що потрібно, коли приїдемо до дому".

Чоловік не міг розпрощатися з своїм рідним маєтком, — а головно зі знимками своїх дітей та памятками від своєї матері. Довго не думаючи, відповів:

"Ні, дякую за ласку! Ліпший свій борщ, ніж чужа зупа; ліпші свої лахи, ніж чужий золотий стрій; ліпше йти своїми ногами, ніж їхати чужим автом; ліпша своя хата, ніж чужа палата. Поки ще здоров, піду шукати щастя знов; а коли прийдеться вмирати, тоді можеш мене забрати."

Пан потиснув ґазоліну й поїхав далі. Чоловік ще зачув, як він до себе бурмотів:

"Біда панам на світі через той хлопський розум! Ніяким способом його не підкупиш!"

***

Дуже простенька собі подія, але кілько розуму в ній криється! Гарасим Чорнохліб дальше продовжував:

"От коби й нам українцям в Канаді Господь Бог зіслав трохи більше того звичайного, але розумного хлопського розуму. Асиміляція, деморалізація та сліпа наука вже так його придусили, що в декого він зовсім не існує. От надїзджає чужий пан і кличе Майка сідати з ним; розуміється, Майк як побачив гарне авто, то так перенявся ним — хоч авто й не його — що навіть не чекав, щоби пан другий раз просив; він кинув свій клунок до землі й скочив до середини. Майкові ліпше їхати чужим автом, ніж ходити своїми ногами . . . Він пішов в найми . . . Пішов служити чужому панові . . . Пішов хилити свою честь перед чужими насміхами . . .

Ось так багато українців лишили свою рідну культуру біля битого шляху, а самі скочили в чуже авто, щоби служити чужим людям . . . а своїх братів і сестер по крові лишили на поталу чужої ласки. Не стало їм хлопського розуму! Дали себе підшукати . . . маєтком, вигідним життям, суспільним престіжом . . .

Задля цікавости, погляньмо на анґлійців, французів, німців ,ісляндців, жидів . . . Анґлійці за ніякі гроші не віддадуть короля та свої політичні осяги. Французи в Канаді також не опустять провінції Квебек. Німці перед цілим світом чваняться своїми фільософами та науковцями. Ісляндці сьогодні рятують своє національне становище в Канаді рішучим навчанням ісляндської мови. А жид все жидом, хоч його й в окріп пхай! Тільки наш пересічний українець в Канаді: ...кидає свій клунок біля дороги й скаче на чуже авто!

Ану, дорогі читачі, обтріпаймося з того пороху почуття нищости, захланности та лінивства й увійдімо в нове життя духової дозрілости, в якім панував би той звичайний, але практичний хлопський розум!

З надією, що Ви додержитесь моїх порад, я остаюсь

Ваш,

Грицько Шило.

(Передрук з "Відголосу".)

ОБСЕРВАТОРІЯ.

Читаємо в часописах, що західні демократичні держави приготовляються до війни ... щоби могли оборонитися в час російського нападу!

Нагадався мені такий переказ: Жило два сусіди — один тихий, смиренний, миролюбний; другий сварливий, аґресивний, войовничий. Тихий сусід все помагав другим, а сварливий сусід завсіди йшов наперекір. Бачить тихий сусід, що в селі доти не буде спокою й згоди, поки сварливий сусід не перестане пхати свого носа до чужого проса. Ну, але що зробити? Як свобода, то свобода! А сварливий сусід бачить, що йому доти не буде отворений шлях до чужого майна, поки в селі знаходиться отой тихий сусід. Отже сварливий сусід не оглядаючись на те, що "свобода", робить заходи, щоби тихого сусіда вбити. Тихий сусід це знає, — але нічого не робить, щоби своє життя зберегти, хоч би навіть для добра сусідства.

Він з кожним сусідом жив в згоді. Коли хто вдарив його в одну щоку, він наставляв йому другу. Сусід тоді відвертався перейнятий стидом та вже ніколи не чинив йому жадної прикрости.

Одного разу приступає сварливий сусід до тихого, та хляп його в щоку! Тихий сусід тільки облизався та наставив йому другу, а той вдарив ще й в другу. Тихий сусід знову наставив одну й другу щоку. Сварливий сусід так збив тихого сусіда, що другі люди мусіли його аж до дому занести. Коли тихий сусід лежав хорий в ліжку, сварливий сусід так розтанцювався по селі, що майже всіх селян підчинив під себе. А все через тихого сусіда, який бачив загрозу села перед сварливим сусідом, але не знав, як з ним розправитися.

***

Одного разу один жидок мудро сказав: "Яке той ґой дурне! Робить каву: варить воду, щоби було горяче, а потому дує, щоби було зимне; кидає кави, щоби було чорне, а потому ляє сметани, щоби було біле; кидає цукорії, щоби було гірке, а потому цукру, щоби було солодке!"

Не знати, що цей жидок сказав би про західні демократичні держави, які будували Росію, щоби знищити Німеччину, а тепер будують Німеччину, щоби знищити Росію; які всюди говорять про свободу людини, а віддали мільйони людей до московської тюрми; які будують демократію з гори, а позволяють підкопувати її існування з долини ...

***

Демократичний спосіб життя є мабуть найбільшим осягом нинішньої цивілізації. Але демократія, як і інші установи людської творчости, мусить розвиватися, удосконалюватися та приспособлюватися до обставин. Деколи поступ вперед вимагає тимчасового кроку взад. Треба деколи уступити з нормальної лінії, щоби осягнути дальшу мету. Західні демократичні держави це знають, бо в критичних часах війни, вони не раз мусіли вривати демократичні кінці свого

уряду, щоби змобілізувати свої сили в могутню оборону проти ворога.

Або тепер часи менше критичні, ніж вони були? Чому нині західні демократичні держави не пристосують себе до часу та світових вимог і не придусять змія, поки ще малий, бо як виросте, то ніхто його тоді не ушкодить?! Чи може тут якась невидима сила керує кораблем на скалу? Добре бути практичним. А то може дійти до того, що демократія поборить свою власну ціль. Треба деколи льоґіки та здорового розсудку до світових справ прикладати, бо там часто його найбільше бракує.

Обсерватор.
(Передрук з "Відголосу".)

ДЕЩО ПРО ВИХОВАННЯ.

Не нагадуймо своєю поведінкою того пришибляного Івана, що ніс яйці, мясо та осла від пана до дому, та через свій нерозум стратив все, що мав. Одного разу дав йому пан гроша за його цілоденну працю в нього. Ішов Іван до дому та підкидав тим грошем аж поки не загубив його. Прийшов до дому, мати висварила Івана та сказала: "На другий раз неси в кишені!"

На другий день дав пан Іванові тузин яєць в заплату за його працю. Положив він яйця до кишені, як казала йому мати та пішов до дому. По дорозі роздушив всі яйця в кишені. Мати знову висварила сина за його нерозум та сказала: "На другий раз положи на візок та тягни до дому!"

Не слідуючий день дав пані мяса до дому. Положив Іван мясо на візок, як казала мати, тай почав везти до дому. По дорозі пси зі всіх сторін позбігалися та порозтягали мясо. Коли Іван прийшов до дому, мати його набила та сказала: "На другий раз неси на плечах!"

На другий день дав пан Іванові осла за його працю. Взяв Іван осла на плечі, як казала мати, тай несе його до дому. По дорозі зірвався осел Іванові з плечей тай втік.

От так і багато людей вживають злі підходи до ріжних справ. Спосіб може бути чесний і на вигляд добрий, навіть дуже розумний самий в собі, але коли не відповідає тим обставинам, в яких ми знаходимося в той час, то даремні всі наші зусилля.

Дальше возьмімо виховання... На цю тему можна томи писати, але я обмежуся тільки до певних точок, які вказують на широку прогалину між тим, що ми переважно вважаємо за добре виховання, а тим, що вдійсности становить добре виховання.

Про справи виховання звичайно пишуть тільки старші та досвідчені вихователі; однак, їх погляди представляють тільки одну сторону виховавчої дружини — сторону вихова-

теля. Я постараюсь представити погляди та спостереження другої сторони виховавчої дружини — сторони вихованка. Теперішний стан молоді вказує на те, що існуючі поняття про виховання не є на стільки само-вистарчальні, щоби можна знайти розвязки на всі існуючі виховавчі проблєми. Тому нам треба проаналізувати наші приняті погляди на виховання та приглянутися, чи вони на часі, чи не можна б зробити деяких змін та пристосувань до нових обставин та вимог життя. Я розділюю свої завваги на пять пунктів:

1. Добре виховання — це запобіження переступу більше, ніж карання за переступ. Мабуть це добре розумів той циган, що набив своїх дітей перед тим, як посилав до сусіда, щоби не треба було бити їх пізніше, коли б вони мали зле заховуватися. Дуже часто самі старші винні за переступ молоді, тому що вони краще знають можливості переступу, ніж молодь, а не дали їм належної пересторогі.

2. Добре виховання — це заохочування та переконання більше, ніж примушування. Розуміється, тут іде мова головно про молодь середньо-шкільного віку. Дехто скаже, що молодь не знає, що для неї добре, тому треба її примушувати до того, що старші вважають, що для неї добре. Молодь середньо-шкільного віку вже може пізнати, що для неї добре, а що ні, а коли не знає, то треба, щоби вихователі її сказали та навчили, промовляючи до її розуму та самопошани, що родичі вже повинні були витворити в неї, ще від самого дитинства. Безмірне й зарозуміле примушування зломало багато молоді, яка в наслідок стала пропавшою для батьків, народу, Церкви, а то навіть і для себе самої.

3. Добре виховання — це плекання та витворення само-контролі й само-дисципліни в молоді більше, ніж вживання зовнішньої дисципліни. Дитина перебуває тільки частину свого життя з родичами, а решту життя мусить вести на свій лад. Отже не досить дитині бути слухняною тільки перед батьками; вона мусить бути слухняною та здисциплінованою перед собою ціле своє життя, тому для неї само-дисципліна є більша важна, ніж формальне підпорядкування зовнішній дисципліні. А що важніше, само-дисципліна є основою всякої дальшої дисципліни. Тримати дитину під безмірно-строгою дисципліною є найлекшим способом підпорядкувати її своєї волі, але не конечно найкращим способом виховання. Бук не завсіди виховує, але завсіди робить дитину боязливою та податливою, прикмети які остаються з дитиною на ціле її життя. Така дитина буде піддаватися без належного передумання всякому наказові та авторитетові. А досвідчені люди добре знають, що не все добре робити, що другі кажуть; добре слухати всіх, але свій розум мати.

Дальше, строга та формальна дисципліна не дає нагоду дитині вільно розвивати свої особисті здібності, але виховує тільки тип, або всіх на один лад, на такий лад, як і перед тим існував. Коли так, то де поступ? Чи справді існуючий лад та існуючий тип людей вже такий досконалий, що мож-

на зробити з нього набір та виливати всі будучі ґенерації на його форму та подобу? Боже борони! Історія нам покаже, що найбільші реформи світа були заведені одиницями, які виступили із рядів маси та почали ориґінально думати, щоби причинитися до поліпшення загального стану. Самий Ісус Христос відступив від популярних вимагань жидівьскої маси, за що жиди Його пізніше розпяли. Однак, Він не побоявся загрози маси, а життя Своє земське віддав, щоби дати людям НОВУ науку, НОВУ ідею, НОВИЙ спосіб життя, бо те, що жидівські книжники та фарисеї проповідували, не відповідало Правді Божій.

Отже то не є жадним гріхом, коли молодь деколи інакше думає та інакше дивиться на справи, ніж старші . . . Обовязок старших, як досвідчених людей, що вже всіляке пережили, є виложити перед молодими свої спостереження, завваги та поради. В світлі цего всего, молодь тоді зможе дальше снувати павутиння людської будучности, так, як справа буде того вимагати. І так ,поступ та праця буде передаватися з покоління в покоління, набирати більше сили та значіння, мов та снігова галка, що стає більша чим дальше вона котиться.

4. Добре виховання лежить більше в даванню молоді нагоди розвивати вільно свої здібности, ніж звязувати її руки та наказуавти, щоби тільки приглядалася аж поки не виросте. Треба дати молодим нагоду випробувати свої сили та зробити трохи помилок. На своїх помилках ми розуму вчимося. Досвід власне є пережиття успіхів та невдач. Як ми можемо сподіватися досвідчених старших, коли ми не даємо нагоди молоді діяти? Правда, таке виховання потребує пильної уваги старших над молодшими та близького зацікавлення старших справами молоді. Але виховання є важною та великою справою, отже не може бути легким.

5. Добре виховання лежить більше в пристосуванню способу навчання до дитини, ніж дитину до способу навчання. Ми мусимо признати факт, що кожна одиниця має інакші особливості й ми не можемо зганяти всіх дітей до одної обори та виховувати їх в один спосіб. Ріжні особливості та вдачі вимагають ріжних відповідних підходів. Хто цього не признає, той не розуміє людської природи! Підобрати належний підхід виховання є першою проблемою батьків та вихователів. Коли відповідний підхід є підобраний, тоді дальше виховання буде легким і молодь стане такою, як треба. Це може забрати трохи часу й труду, але й це старші повинні радо посвятити для добра молоді й всего людства.

Добре виховання найбільше лежить в плеканню тих прикмет характеру та персональности, які є потрібні в нашім життю. Напримір, для нас українців канадійського походження важним повинно бути витворити в нашій молоді прикмети самостійности, самопошани та самодіяльности, бо на цих прикметах основується наше свідоме українське суспільне життя.

Важним для нас повинно бути помогти нашій молоді пристосуватися до сучасних канадійських обставин в світлі своїх релігійних, національних та горожанських обовязків.

Важним також є витворити в молоді почуття потреби само-удосконалення. Ніхто не може бути досконалим і це треба знати для того, щоби завсіди поступати вперед, удосконалювати своє знання, свій характер, свою персональність та прямувати до осягнення нашого християнського ідеалу.

Інші прикмети характеру, на які нам треба звернути особливу увагу сьогодні — це широкоглядність, демократичність, поборювання всякого расового, національного, клясового чи особистого упередження.

Молодь може багато влекшити завдання виховàтелів в плеканню вище згаданих прикмет, коли вона постарається взоруватися своєю поведінкою, своїм ставленням та своїми думками на поважних, культурних, моральних та релігійних особах, а не на загально популярних постаттях. Великих та дійсно взірцевих людей є дуже мало; найбільше є людей низької моральної та культурної вартости. Тому молодь не повинна старатися бути такою, як всі; наша молодь повинна бути краща, культурніша, ліпша, як всі другі!

Тільки маючи на увазі згадані та інші подібні завваги про виховання, зможемо ми поступити з часом вперед та пристосуватися до нових обставин на користь українському загалові, а цілому людству на взірець та загальне зміцнення.

О. Ґорчинський.

(Уривок з довшої статті "До кращого завтра".)

ПРОМОВА НА СТУДЕНТСЬКІМ ПРОЩАЛЬНІМ ВЕЧЕРКУ.

Мені сьогодня припала честь репрезентувати найбільше студентів й кляс, себто від 7 аж до 11, і це є для мене не лише приємністю, але й поважним завданням, бо коли особа відповідає за ґрупу, то це її завдає багато більше відповідальности й обовязку, ніж тоді, коли вона лише сама за себе говорить.

Нинішна оказія є веселою, але до певної міри має трохи й сумної атмосфери в собі. Весела тому, що ми всі разом бенкетуємо, веселимося, слухаємо добрих промов і для декого має те велике значіння, що вже незадовго подістають свої дипльоми, з якими можуть поступати до дальшої науки на Університеті чи заняти інше місце в суспільстві. Сумна для декого тому, що можливо це послідний раз, що вони можуть так разом з усіми студентами, товаришами й учителями в такім веселім настрою вечеряти і що незадовго це все останеться лише як гарний спомин з веселого колеґійного життя.

Перед студентами Колеґії є велике завдання. Так як наші батьки виділи потребу своєї інституції, де їх діти могли б

побирати не лише академічну науку, але й також виховуватися в українськім дусі на добрих свідомих громадян, так тепер студенти повинні відчути потребу, щоб своїх батьків не розчарувати, але стати сторожами й провідниками нашого народу.

Наші батьки вложили багато праці й майна, щоб дати своїм дітям ідеальне виховання у формі колеґійного образовання. Учителі також сумлінно свої обовязки виконували, щоб нам дати добре виховання. Поза шкільними предметами, вони не жалували часу ні труду, щоб і в українознавстві ми були добре поінформовані. Підчас цілого року викладали лекції в українській мові, релиґії, історії, громадськім провідництві й співі. За це їм належиться велика подяка. Ви такої науки не набудете в ніякій іншій державній школі.

Бенкет з нагоди закінчення шкільного року.

За головним столом сидять з ліва на право: М. Гикавий, Ю. Волошиновський, Константина Німчук, Орест Присяжнюк, добродійка М. Керніцька, о. Ф. Керніцький, пані А. Сарчук, В. Сарчук.

Студенти також брали участь в представленнях, які дали їм не лише нагоду вживати рідної мови, але також дали нагоду усмілюватися в виступах на сцені.

Хоч нераз трохи вприкрилося те все, бо було досить шкільних завдань, а тут ще й треба брати участь у ріжних активностях, однак це нікому не пошкодило, а навпаки принесло багато користи.

Незадовго ми всі будемо розїздитися на вакації і перед нами є обовязок і нагода віддячитися і прислужитися Колеґії, щоб вона могла на дальше провадити свою цінну працю. Ті всі, що в нижчих клясах ,як поїдуть до своїх домів, нехай з своїми товаришами й товаришками ширять добре слово про Колеґію, розповідають про веселе життя тут, та взагалі стараються на другий рік привести їх з собою назад до Колеґії.

До тих, що вже на друигй рік не вертають до Колеґії, бажаю найкращих успіхів у їх вибраних шляхах і також не забувайте, що ви є українці. А тому, що ви є вихованці Коле-

ґії, то на вас будуть не лише родичі, але всі українці взагалі зглядатися за добрим приміром. Памятайте, що ваша добра чи зла поведінка, своїм добрим чи злим впливом відіб'ється не лише на вашім особистім життю, але й на ваших родичах, на Колеґії й на всіх українцях взагалі. Отже не розчаруйте свого народу, але станьте солідно по його стороні, бо лише тоді ви зможете принести славу собі і свому народові, а канадійському загалови честь і користь.

Виголосив **Дмитро Ціпивник.**

ДЕЩО ІЗ ЗАГАЛЬНИХ ФУНКЦІЙ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Пятий зїзд Колеґії св. Андрея і складових орґанізацій СУС.

Пятий зїзд Колеґії св. Андрея і складових орґанізацій СУС відбувся 10, 11 і 12 листопада 1950 року. Перший день зїзду отворено в салі під церквою св. Михаїла відспіванням "Царю Небесний". Зараз слідував вибір президії, а дальше були зложені привіти: Д. Добровольський від Інституту ім. П. Могили в Саскатуні; О. Ґорчинський від студентського кружка при Колеґії і о. Дмитрів від місцевої громади. По цім слідували звіти з діяльности при Колеґії, які зложили о. д-р С. В. Савчук, п. Волошиновський, п. Сарчук, п. Ґорчинський і п. Павлик.

Вечером цього дня були виголошені кілька цінних промов: пан Волошиновський говорив в справі набору студентів до Колеґії. Він дуже докладно пояснив, яке велике значіння Колеґія має для нас українців, і що вона є необхідна для нас. Подав кілька причин, чому цього року є мало студентів і також якими способами можна збільшити кількість студентів.

По цій промові слідувала промова пана Сарчука, який виголосив дуже цінний доклад в справі конечности заведення зимових курсів громадського провідництва. Щоби українська, громадська праця поступала з великим успіхом, то треба свідомих осіб, які брали б провід в орґанізаційній роботі, а таких провідників можна б вивчити на цих зимових курсах. Такі курси відбувалися б в зимі тому, що більше осіб могли б скористати з цеї нагоди. Літною порою час є дуже занятий по фармах, отже дуже мале число курсантів прибуло б звідси.

Про конечність Української Школи промовляв о. Грицина. Він підчеркнув вагу навчання своєї мови. Сказав, що мова, то є кров народу, і так, як тіло без крови завмирає, так і нарід без своєї мови перестає існувати. Отже щоби тому запобігти, то треба Народним Домам по околицях взяти на себе завдання навчати української мови. А родичі повинні посилати своїх дітей до Інститутів чи Колеґії, де їх діти могли б набрати відповідного українознавства.

Другого дня зїзду відбувалися в Колеґії наради складових орґанізацій СУС, ТУС і С.У.К. На цих нарадах були рішені важні справи і також були вибрані на Манітобу провінціяльні екзекутиви для кожної складової орґанізації.

Пополудні відбулася загальна сесія СУС в Народнім Домі. Цінні реферати виголосили пан Сирник, о. д-р Савчук і пані Білоус, голова правінціяльної екзекутиви С.У.К. Також був привіт ґен. Садовського.

Пан Сирник в своїй промові зясував історію СУС в Канаді і який великий поступ зробили самостійники на полі виховавчім, науковім і культурнім через цих минулих кілька десяток літ перебування в Канаді.

Отець д-р Савчук виголосив цінний реферат про "Основні засади автокефальности й соборноправности УГПЦ в Канаді". Соборноправність, це є стан, в якім церквою управляє Собор, який складається з людей світських, священиків й епископів. Щоб церква була автокефальною, то мусить 1) мати свій єпископат (3 єпископи), 2) засоби, щоб виховувати своїх священиків, 3) визнання від других автокефальних церков, 4) певну територію.

Пані Білоус в своїй промові "Слідами визначного жіноцтва" дала життєвий нарис наших визначніших жінок, які поставили багато труду і навіть життя наложили за нашу рідну справу. Також дала заклик до канадійських жінок виховати своїх дітей в свідомім українськім народнім дусі.

Вечером в осьмій годині продовжалася сесія СУМК. Відбувалася цікава дискусія в справі приєднання більше членів до нашої молодечої орґанізації СУМК. Також цего вечера промовляв п. Д. Добровольський, ректор Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні.

В неділю рано відбулася урочиста Служба Божа в церкві св. Михаїла, яку відправляло шість священиків. До краси Богослуження також причинився знаменитий церковний хор під проводо мВолодимира Богоноса. Дуже багато людей прибуло, бо в церкві не могли всі поміститися.

Після Служби Божої відбувся спільний обід в салі під церквою. Учасники зїзду, гості та вірні заїдали смачний обід, який був приготовлений жіночим товариством Лесі Українки при Катедральній Громаді .

Після обіду була збірка на Колеґію, яка принесла поверх тисячу долярів.

Пополуднева сесія зїзду відбувалася в Національнім Домі. На куртині сцени були вивішані український герб і синьо-жовтий прапор, а навкруги них було много портретів визначинх українських осіб, які багато причинилися в українській визвольній боротьбі.

Головні бесідники були суддя Арсенич і ґенерал Садовський. В своїй промові суддя Арсенич дуже змістовно зясував основи вільного канадійського громадянства.

Ґен. Садовський в своїм відчиті говорив про похід українських військ на Київ-Одесу і здобуття Києва в 1919 р. Пу-

блика дуже захоплено слухала цего відчиту, бо кожному було цікаво знати, що робилося на наших землях в тих часах. Ґен. Садовський, який також брав живу участь в тій визвольній боротьбі, дуже уміло й докладно все зясував. Свою промову закінчив словами: "За смерть, за сльози, за руїну, верни нам, Боже, Україну", що викликало довгі гучні оплески.

В салі також перевелася успішна збірка на Колеґію.

Інші промовці були: Всеч. о. Керніцький, який витав учасників зїзду і бажав їм повного зреалізовання постанов. Він пригадав, що Українська Православна Церква завжди була твердинею віри, сили й волі українського народу.

Пополудневу сесію звеличав своєю присутністю наш громадський діяч, а тепер спікер Манітобської Леґіслятури, дост. Н. В. Бачинський. Покликаний до слова, він витав зїзд і дякував за честь, що йому виявили і виявляють українці тим, що помогли йому добитись такої посади.

Зїзд закінчено виставним концертом в салі Національного Дому. Концерт, котрий відбувся з великим успіхом, приготовили спільними силами Сумківці й студенти Колеґії.

Підчас концерту присутні вислухали привіт проф. Білецького, президента УВАН, найвищої української наукової орґанізації в Канаді.

Також виголосив інтересний і змістовний реферат п. Ю. Стечишин на тему: "Вчора, нині і завтра".

Концерт закінчено відспіванням "Ще не вмерла Україна" і "Ґад сейв да Кінґ".

Дмитро Ціпивник.

ЧЕТВЕРТІ ЛІТНІ КУРСИ ПРИ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ

Роля Колеґії св. Андрея в життю нашого українського загалу в Канаді є значно великою, а тимбільше важною. Колеґія, як виховавча інституція ,в першу чергу дбає про релігійне та культурне виховання української молоді, щоб вивести її в наше ширше життя, як священиків, народних провідників та свідомих і відповідальних членів нашого українського суспільства в Канаді. Це завдання є надзвичайно велике, й вимагає ріжних засобів виховавчої діяльности, щоб поступово прямували до наміченої мети.

Із цих ріжних виховавчів засобів, найважнішими до цього часу були:

1. Створення теольоґічного факультету й його діяльність в вихованню хлопців на священиків.

2. Навчання вищих кляс анґлійської середної школи, а поза тим виховання цих студентів в належнім реліґійнім та національно-культурнім дусі.

3. Ведення літних Курсів українознавства при Колеґії.

Справа теольоґічного факультету буде пізніше зреферована й обговорена на цім зїзді Освітно-виховавчий звіт був вже виголошений. Мені тепер лишається дати звіт з оцеї третьої виховавчої діяльности Колеґії, а саме — Четверті Українські Літні Курси, які відбулися при Колеґії від 5-го липня до 13-го серпня, 1950.

Поки я приступлю до самих Курсів, треба згадати про обїздку, яка весною відбулася в справі Курсів. З рамени Колеґії св. Андрея та Ураїнських Літніх Курсів при Колеґії, при Інституті ім. П. Могили в Саскатуні та при Українськім Інституті в Торонто, я відвідав в місяці травні й червні 14 місцевостей в Манітобі й Саскачевані з відчитом на тему: "Зазив до Молоді". Місцевости відвідані були: в Манітобі — Брендон, Овкборн, Росборн, Енґусвил, Давфин, Венлав, Пайн Ривер; в Саскачевані — Кемсек, Мазепа, Канора, Бюкенен, Дробот, Шіго й Йорктон.

Загально говорячи, обїздка вийшла досить успішною, й можна б довго говорити про ріжні спостереження, що з обїздки виринали. Та на це не маємо часу. Я позволю собі тільки згадати тут деякі справи, на які ця обїздка вказала, справи — яких ми мабуть не були досі вповні свідомі, й яким здалося б на будуче присвятити окремої уваги.

1. Наш український загал по декотрих закутках наших західних провінцій є майже несвідомий про існовання та діяльність нашої Колеґії. Для них Колеґія св. Андрея є щось зовсім нового — мов нововідкрита звзда.

2. Відчити вийшли й осягнули бажані цілі найкраще там, де молодь і наше старше громадянство є добре зорґанізовані. Правдоподібно справа нашої Колеґії й справа наших суспільних орґанізацій є залежні одна від другої.

3. Наша молодь нині, як і завсіди перед цим, високо відзначується свої ммолодечим запалом і великим ентузіязмом, і може доконати великих чудес, коли б її доставити тільки потребуючих провідничих сил.

Та мабуть найліпшим проявом успіху цеї обїздки є те, що 20 з 45-ох учасників Курсів, що прибули з поза Винипеґу, прибули з околиць відвідані підчас обїздки.

Всіх студентів на Четвертих Українських Літних Курсах в Колеґії св. Андрея в Винипеґу було 55, крім СУМКівців, що співали в спільному мішаному хорі п. Володимира Боганосаноса й учасників молодечого хору. З них 19 записалося хлопців і 36 дівчат. Під поглядом віроісповідання було 40 студентів, що належуть до Української Греко-Православної Церкви й 14 курсантів, що належать до Греко-Католицької Церкви й 1 особа протестантської віри.

Щодо місцевости — то найбільше прибуло на Курси з Манітоби, всього 33 студентів, 9 осіб з Саскачевану, 9 з Онтерії й 4 з Алберти.

На Курсах викладали слідуючі учителі з зазначеними предметами:

1. Всеч. о. І. Дмитрів — Історія Української Православної Церкви в Канаді, Катехизис і Ведення Недільних Шкіл.

2. п. Ф. Т. Гаврилюк — Мовознавство.

3. проф. Д. Мартиновський — Література, Правопис, Релігія й Історія Української Православної Церкви.

4. п. О. Ґорчинський — Мовознавство, Історія України й Провідництво.

5. п. В. Сарчук — Провід в громадському життю й Драма.

6. п. Ю. Волошиновський — Мовознавство.

7. п. Володимир Богонос — Диріґентура, Церковний і Народний спів.

8. п. І. Пасерб — Інструментальна музика й провадження діточого хору.

9. п. С. Бурачок — Народні танки.

10. пані А. Савчук — Писання писанок.

11. п. Марко — Народния творчість і вишивки.

Директором Курсів був проф. Д. М. Мартиновський, заступником директора — п. О. Ґорчинський, духовником — Всеч. о. Дмитрів, настоятелькою дівчат — панна Ірина Ґнип.

На закінчення Курсів, курсанти приготовили "Памятку" на 16 сторінок та величавий Концерт, який відбувся в салі Технічної Школи св. Івана в Винипеґу. Концерт увінчався надзвичайно великим успіхом.

Успіх Четвертих Україньских Літніх Курсів проявляється хоч би навіть і в тім, що учасники так собі сподобали Курси, що постановили на другий рік знову прибути і привезти з собою своїх приятелів і приятельок. Але дійсний плід оцих Курсів проявляється в збагаченню характеру, в розширенню світогляду, в піднесенню релігійної, національної та культурної свідомости. Все це є духові надбання, отже невидимі для нашого тілесного ока. Цих прикмет ми не можемо відразу бачити, але коли ми розважно приглянемось життю, то завважимо, що сила цих прикмет з часом скристалізовуеться в такі видимі наслідки, як культурне зміцнення народу, виховання здорових характерів та плекання гармонійного суспільного життя.

О. Ґорчинський.

ПЯТІ УКРАЇНСЬКІ ЛІТНІ КУРСИ ПРИ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

1. Впис.

В вівторок, 3-го липня відбулася реєстрація в канцелярії Колеґії. Студентів і студенток всіх разом було 75. З них було 40 дівчат і 35 хлопців. В помешканні Колеґії всіх разом було 54, а 11 курсантів приходили на курси з міста. З Бритиш Коломбії було 3 студенти, 3 з Алберти, 10 з Саскачевану, 50 з Манітоби (з міста Винипеґу було 11), а 9 з Онтеріо.

2. Наука на Курсах.

Як нам відомо, хлопці й дівчата приїхали на Літні Курси, щоби докладно вивчитися нашої мови, історії, пісень та других галузь нашої культури. Вони пильно вчаться і не марнують часу. Щоби вам це стало ясніше, то ми коротко опишемо про наше життя в Колеґії.

Що ранку, коли сонечко починає окроплювати сонну землю новим промінням, ми знаходимо студентів у каплиці на молитві. По молитві всі спішаться до їдальні на сніданок.

У девятій годині починаються лекції. Пан Волошиновський учить першу клясу історії України, а д-р Мулик-Луцик учить другу клясу. Студенти пильно прислуховуються до цих викладів, і не одному курсантові здається, що він разом з нашими козаками виступає проти турків.

Від 10-ої до 12-ої години д-р Мулик-Луцик учить літератури та граматики, а проф. Білецький, п. Волошиновський і п. Ґорчинський учать молодших курсантів читати й писати по українськи.

Курсанти обідають в 12-ій годині, а по обіді мають вільне аж до 2-ої години. Цей час використовують у веселих розмовах, у писанню та вишиванню.

В другій годині знова починається наука. о. В. Бойчук і о. І. Дмитрів вчать всіх курсантів релігії та історії Української Греко-Православної Церкви.

Після цього о. Грицина вчить дяківства, пані Сарчук учить писання писанок, а пані Павлик учить вишивок. Дівчата підчас цеї години раз на тиждень також учаться куховарства. Кожна дівчина із великим захопленням прислухується та приглядається, бо знає, що вона як будуча господиня, мусить цього знати. Але три дівчині мабуть інакше думають . . . бо вони вчаться дяківства разом із хлопцями.

Після цих лекцій курсанти горнуться до кімнати, де п. В. Богонос учить диріґентури. Кожний пробує наслідувати нашого славного диріґента, та не всім удається. Але з часом студенти починають і хором диріґувати.

У музичнім настрою студенти йдуть вчитися народнього співу під проводом п. Богоноса та п. Пасерба. Підчас цих лекцій по усіх кімнатах лунає чарівна українська пісня, яка виривається з здорових грудей нашої молоді.

Скінчивши співати, студенти настроюють свої музичні інструменти, а відтак знову можемо почути, як розпливаються українські мельодії по Колеґії.

Скінчивши лекції інструментальної музики під проводом п. Пасерба, студенти знова біжуть до їдальні вечеряти.

По вечері студенти сходяться на лекції провідництва, що викладають п. Сарчук і п. О. Ґорчинський. Ці лекції є особливо важні для студентів, бо вони навчають нас, як поводитися в громадськім життю. Вони приготовляють студентів на будучих провідників нашого народу.

Студентам надзвичайно подобались лекції драми під проводом п. Сарчука та п. Любимова. Є студенти, які мріють про карієру у Голівуд, і ось тут у Колеґії вони дістають свої початки...

Студентам мило слухати викладів історії українців у Канаді, що викладає п. Сирник, бо при цих лекціях студенти переживають у своїй уяві те, що наші діди та батьки пережили на початках тут в Канаді.

Кожного понеділка і четверга студенти танцюють народних танків під проводом панни М. Гаврилюк і п. В. Соломона. Всі жваво танцюють, не зважаючи на те, що сорочка мокра.

Студенти кінчать день молитвою у каплиці.

3. День св. Петра і Павла й приняття в д-ки Грицини.

В четвер, 12 липня, припало свято Апостолів Петра і Павла. Цього дня студенти по сніданку не вчились, а пішли до каплиці на Богослуження, яке відправив Впреосв. Владика Михаїл. Дякували о. Грицина з студентами дяківства.

По обіді студенти відвідали друкарню Українського Голосу. Отець Кудрик щиро привітав студентів та пояснював їм як друкарня робить. Вийшовши з друкарні, студенти використали решта дня відвідуванням таких важних осередків у Винипеґу, як будинок манітобського уряду, крамницю Годсон Бей, музей та салю малярства. Цей день напевно залишиться в памяті студентів, як один з найцікавіших в їхнім життю в Колеґії.

В четвер, 26-го липня, управа Літніх Курсів дала курсантам вільного пів дня по обіді.

В 7-ій год. вечером курсанти, курсантки і учителі пішли до помешкання добродійки Грицини. Тут на подвірю всі весело забавлялися. Потім був виложений малий бенкет. Були торти, канапки, тісточки, квашені огірки, содова вода й морозиво. Всі їли й пили кілько хотіли. Всі гарно забавилися і попоїли. Голова Студентського Кружка, Володимир Демків, в імені курсантів зложив щиру подяку добродійці Грицині за гарне приняття. Потім вернулись всі до Колеґії, де п. Крипякевич висвітлив для студентів дві дуже цікаві фільми.

4. Прогульки й забави.

Неділя, 8-го липня. — Курсанти ходили до Кілдонан Парку, де бавилися галки й мали смачну перекуску на свіжім повітрі.

Субота, 14-го липня. — Відбулася забава з танцями в їдальні Колеґії. Студенти танцювали під фоноґрафічні платівки, а пізніше всі студенти смачно перекусили. Танець закінчився о 12 годині, тоді всі потомлені танцюристи пішли до кімнат.

Субота, 21-го липня. — Відбувся танець в гетьманській салі. Там були присутні студенти з Колеґії і Сумківці з Винипеґу. Всі казали, що гарно забавилися.

Неділя, 29-го липня. — Курсанти їздили автобусом до Винипеґ Біч, де купалися, вигрівалися на сонці, мали перекуску й мали мати "Вінер ровст", коли б дощ не був перешкодив.

Неділя, 4-го серпня. — Курсанти знову їхали автобусом до Бирдс Гил на Сумківський пікник. Там грали галки, переганялися, грали "бінґо", вечером пекли ковбаски на вогні та танцювали під голим небом під фоноґрафічні платівки.

5. Закінчення Курсів.

Пяті Українські Літні Курси закінчилися відправою в каплиці Колеґії, в неділю, 12-го серпня. По Богослуженню всі присутні перейшли до бібліотеки, де в присутності учителів та дирекції Колеґії, курсантам роздано свідоцтва.

Вечером відбувся величавий концерт з нагоди закінчення Курсів в салі Українського Національного Дому.

Виклади для загального громадянства.

Кожного вівтірка ввечері відбувалися виклади в салі Українського Народного Дому, які зарядила управа Пятих Українських Літніх Курсів. Ці виклади відбувалися в такім порядку:

Вівторок, 10-го липня: "Українська Церква й українська культура" — Впреосв. о. Владика Михаїл.

Вівторок, 17-го липня: "Українська Церква й українська молодь" — о. д-р С. В. Савчук.

Вівторок, 14-го липня: "Завдання української молоді в Канаді" — п. В. Сарчук.

Вівторок, 31-го липня: "Українська мова, як виховавчий чинники" — Д-р Мулик-Луцик.

Понеділок, 6-го серпня: "Українська Школа й українська мова" — проф. Л. Білецький.

На цих викладах були присутні старші курсанти й старші громадяни з міста Винипеґу.

Орест Ґорчинський,
Директор Пятих Українських Літніх Курсів при Колеґії св. Андрея.

КІНЦЕВЕ СЛОВО

Ось перед вами, дорогий читачу, пятий річник Студентського Кружка при Колеґії св. Андрея в Винипеґу. Цілею цього річника "Промінь", як і тих же річників в минулих роках, є познакомити ширший загал, а особливо членів і прихильинків Колеґії з роботою, активністю студентства перебуваючого протягом року в Колеґії.

Широкий загал повинен знати близше про внутрішне життя і працю студентства в Колеґії. Люди повинні знати, які є змагання нашої Колеґії, які є старання, щоби Колеґія заповнялася нашою студіюючою молоддю, і щоби та молодь діставала якнайліпше знання і виховання, а тим самим й приготовання в будуччині до чесного поступовання і щирої праці в канадійському суспільстві і принесла користь і славу для Канади і українського народу, живучого в Канаді і на рідних землях.

Правда, про справи Колеґії пишеться в нашій українсьій пресі і читач повинен читати це з увагою, та все ж таки з самим внутрішним життям і працею студентства в Колеґії може найкраще читач познакомитися, читаючи річник "Промінь". Для того тут принагідно редакція "Проміня" просить діяльних наших одиниць як найбільше поширити "Промінь" між нашим громадянством в Канаді. Треба, щоби наша Колеґія зростала і міцніла морально і матеріяльно, а цього ми українці осягнемо лише тоді, коли якнайбільше число наших щирих людей буде познакомлене і зацікавлене з внутрішним життям Колеґії.

Щодо внутрішнього життя і діяльности студентства в Колеґії, то читач по прочитанні "Проміня" вже довідався, що було те життя справді оживлене і активність студентства була ріжноордна і досить замітна. Це наслідком того, що хоч число студентів не було дуже велике того року, та за те якість студентства була висока. Студенти високо підняли урівень товариськости і діяльности в Колеґії. Багато студентів прийшли також з помочею нашому пятому річникові "Промінь".

Пускаємо отже наш "Промінь" у світ між добрих людей і кличемо: Привитайте його сердечно. Не ставте його на полицю, а сядьте з ним при столі і прочитайте його уважно. "Промінь" гостить до вас, хоче кинути вам світло, бо він любить вас і полюбіть його також, полюбіть і Колеґію св. Андрея в Винипеґу і якнайщиріше відноситься до неї.

Анатоль Стратійчук.

"None Other
Liked so Well
By so Many"

52 yrs. of Service

MAIN STREET AT YORK

Harstone Coal Co. Ltd.

224 BANNATYNE AVE.
(Just west of Main)

Serving Greater Winnipeg for 50 years

COAL, COKE, WOOD
& SERVICE

Phone 934 491

Winnipeg Manitoba

EMPIRE DRUG STORES

Cor. Selkirk & McGregor
Cor. Selkirk & Arlington

УКРАЇНСЬКА АПТЕКА

27 літ під управою
Симчича й Залозецького

CONGRATULATIONS

The College Drug Store

Main, near Church

"Where St. Andrew's students spend Coffee Time"

A Friendly SERVICE
Post Office Prescriptions
Complete stock of School supplies and stationery

H. "Scotty" BARLIN
Pharmacist

Two Phones To Serve You Better

54 660 593 865

ЗМІСТ

(Тих наших читачів, що хотіли б помістити свої оголошення в слідуючому році, ласкаво просимо подати свої імена й оголошення на імя Редактора „ПРОМІНЯ" підчас Різдвяних Свят 1952 року.)